

Талант — це праця, знання — це сила

універсум

www.zu.edu.ua

facebook.com/zu.edu.ua

t.me/zueduua

№ 9 (168) листопад 2021 року // щомісячна студентсько-викладацька газета Житомирського державного університету імені Івана Франка

Розповсюдження безкоштовне

КРАЩІ УНІВЕРСИТЕТИ УКРАЇНИ

Які університети в Україні найпопулярніші? uniRank™, провідний міжнародний каталог вищої освіти, що містить рейтинги 14 000 офіційно визнаних університетів та коледжів у 200 країнах, опублікував рейтинг зі 185 українських університетів, що відповідають певним критеріям відбору uniRank™.

Мета uniRank™ полягає в тому, щоб забезпечити неакадемічну рейтингову таблицю кращих українських університетів на основі достовірних, об'єктивних і невідкупних веб-метрик, що надаються незалежними джерелами веб-аналітики, а не даних, що надаються самими університетами.

Ознайомлюємо вас, шановні читачі, з останнім рейтингом.

1	Національний технічний університет України Київський політехнічний інститут
2	Київський національний університет імені Тараса Шевченка
3	Національний університет «Києво-Могилянська академія»
4	Львівський національний університет імені Івана Франка
5	Національний університет «Львівська політехніка»
...36	Житомирський державний університет імені Івана Франка
...49	Житомирський державний технологічний університет
...81	Поліський національний університет

Детальніше ознайомитися з рейтингом можна за посиланням www.4icu.org/ua/

НАГОРОДИ ТА ВІДЗНАКИ

Вітаємо франківців з отриманням нагород та відзнак!

Вже стало гарною традицією на засіданні вченої ради відзначати членів колективу ЖДУ імені Івана Франка за їх особисті досягнення та внесок у життєдіяльність університету.

Ректор Галина Киричук вручила атестати професора **Наталії Ковтун** – докторці філософських наук, професорці кафедри філософії та політології, **Анатолію Погору** – доктору фізико-математичних наук, професору, завідувачу кафедри алгебри та геометрії.

Атестат доцента отримали кандидати економічних наук, доценти, старші викладачі кафедри економіки, менеджменту, маркетингу та готельно-ресторанної справи **Олена Калініченко** та **Сергій Ніколаєнко**.

Подякою Вінницького регіонального центру оцінювання якості освіти нагороджена **Галина Гримашевич** – завідувачка кафедри української мови та методики її навчання.

Колектив університету щиро вітає колег з їх особистим святом – ювілеєм. 3

вдячності за бездоганну сумлінну працю, високий професіоналізм, зразкове виконання службових обов'язків нагороджена нагрудним знаком «Слава ЖДУ» **Тетяна Недашківська** – завідувачка кафедри слов'янських і германських мов.

Почесними грамотами ЖДУ:

- **Алла Крук** – старша викладачка кафедри теоретико-методичних основ фізичного виховання і спорту;
- **Фросина Рибчинська** – сторож навчального корпусу №3;
- **Андрій Таргонський** – доцент кафедри математичного аналізу, бізнес-аналізу та статистики;
- **Наталія Басюк** – доцентка кафедри початкової освіти та культури фахової мови;
- **Наталія Корнійчук** – проректорка з навчальної роботи;
- **Наталія Дячук** – доцентка кафедри початкової англійської мови та прикладної лінгвістики.

Щиро вітаємо колег!

Олена Русецька,
прес-секретар університету

Пам'ять про ЖДУ у Казахстані

Нещодавно колишній студент Житомирського державного педагогічного інституту, громадянин Казахстану Еділбай Кабжан Шорманули був нагороджений нагрудним знаком «Слава Житомирського університету імені Івана Франка». Пан Кабжан – випускник філологічного факультету 1984 року. Нещодавно він організував збір спогадів колишніх студентів-філологів про свої студентські роки у Житомирі. Так з'явилася книга «Alma Matter». Її презентація відбулася на II Республіканському форумі випускників 12 листопада. З нагоди презентації книги, з нагоди нагородження нагрудним знаком редакція вирішила поспілкуватися з паном Кабжаном. Ми знайшли його у соціальних мережах, зафрендилися та провели достатньо цікаву бесіду. Редакція подає відповіді пана Кабжана мовою оригіналу.

- Пане Кабжан, нещодавно Ви були нагороджені нагрудним знаком «Слава Житомирського державного університету імені Івана Франка». Що Ви відчули, коли дізналися про цю нагороду?

- О нагородженні мене нагрудним знаком «Слава ЖДУ» я узнав после публикации этой новости в Фэйсбуке. Я благодарен руководству вуза, родному университету. Для меня это не рядовая награда, она особая, для меня эта медаль является символом того, что связь с родным вузом, несмотря на годы и расстояния, не прерывается. Для нас, выпускников, это значит, что в далекой Украине, в Житомире, нас помнят. Этот нагрудный знак для меня символизирует наше братство, братство выпускников.

- Ви зробили вагомий внесок у створення книги «Alma Matter». Що Ви можете про неї розповісти?

- Впервые идея написать свои воспоминания о родном вузе появилась в 2016 году, именно тогда в вузе собирали материалы для книги воспоминаний по случаю предстоящего 100-летия вуза.

Продовження на 2 стор.

Студент з Тернополя виплатить університету більше 100 000 грн

Тернопільський національний медичний університет імені І. Я. Горбачевського у свого колишнього студента відсудив 128, 5 тис. грн компенсації за навчання. Все через те, що хлопець не відпрацював три роки за направленням.

У 2009 році юнак з Рівненської області вступив на державну форму навчання в медичний університет. У 2015 році, по закінченні навчання, його відправили на роботу за місцем проживання його батьків в Демидівську центральну районну лікарню на посаду лікаря-анестезіолога. Через деякий час молодого лікаря призначили на посаду лікаря-анестезіолога палати інтенсивної терапії цієї ж лікарні. У 2017 році він звільнився за згодою сторін. Через це Тернопільський медуніверситет подав позов на відшкодування коштів за навчання, бо вважає, що колишній студент порушив умови договору, не пропрацювавши три роки в державній установі охорони здоров'я.

У виші розповіли, що на навчання студента на державній формі було витрачено 80 088 грн, стипендії він отримав 48 441 грн. Тому він має повернути університету 128 529 грн.

На засідання суду молодий лікар не прийшов. Його представник пояснив, що відповідач не визнає позовних вимог, оскільки вважає, що відсутні законні підстави. Однак, Млинівський районний суд задовольнив клопотання медуніверситету та стягнув зі студента 128,5 тис. грн за навчання.

Деталі – у вирокі суду за посиланням
reyestr.court.gov.ua/Review/100208190

ПРОФЕСОР З ФРАНЦІЇ У ЖДУ

У жовтні до нашого університету завітав іноземний гість, доктор суспільно-політичних наук Жан-Марі Февре (Jean-Marie Fèvre). У нашому закладі професор був у ролі викладача та експерта по допомозі нарощування компетенцій серед працівників університету. Завітавши до відділу міжнародних і регіональних зв'язків ми зустрілися з ним та провели невелике інтерв'ю з гостем. Розмова відбувалася англійською мовою, тому подаємо відповіді професора у перекладі редакції.

– З якою метою Ви приїхали до Житомирського державного університету?

– Добрий день! Дуже дякую, що завітали до мене. У Житомир мене відправила німецька некомерційна організація, яка називається «SES», тобто Служба старших експертів, волонтерів. Людям у цій організації не платять, ті, хто вступає до неї – люди, які перебувають на пенсії або роблять перерву у трудовій діяльності заради цієї служби, тому вони і називаються «старші експерти».

– Ми планували поставити Вам доволі провокаційне питання, проте тепер розуміємо, що це волонтерська діяльність, і Ваші подорожі не здійснюються з метою заробляння грошей. Чи не так?

– Звичайно, ні. Тут все кристально чисто і дуже легко. Так, я волонтер. Я не консультант, який просить багато грошей. Між моєю і Вашою організацією, у даному випадку – університетом, є контракт: у мене дуже чіткий договір, і уряд Німеччини контролює, щоб моя організація працювала чесно. Також я маю контракт із SES. Я повинен

поважати певні умови. Наприклад, я не повинен брати гроші.

– А хто фінансує Ваші подорожі? Чи Вам потрібно використовувати власні кошти?

– Моя організація оплачує все. Те ж саме стосується мого перевезення з Німеччини до аеропорту Києва. Університет дбає про моє харчування і про мої подорожі транспортом в Україні. Так я дістався з аеропорту до вас. І, звісно, у мене є кімната для сну. Це все.

– Розкажіть про свої враження від України та нашого міста.

– Ну, я був у Києві лише раз у житті. А перед тим, як приїхати, я отримав інформацію про Україну, трохи про Житомир і цей університет: в назві закладу звучить ім'я «Іван Франко». Тож вдома я пошукав інформацію, ким був Іван Франко та який внесок зробив в історію. Я знаю, що Тарас Шевченко був дуже видатним, я бачив пам'ятник цьому поету, я мав більше знати про нього і про історію України. І я знав про Житомир, але тут я відкрив багато цікавих речей і людей.

Продовження на 2 стор.

Пам'ять про ЖДУ у Казахстані

Початок на 1 стор.

І ми, казахские випускники, тоже решили попытаться принять участие, но тогда у нас не получилось... В 2019 году мы у себя в Казахстане провели масштабные мероприятия по празднованию 100-летия Житомирского государственного университета имени Ивана Франко. Нас поддержало руководство вуза, наши преподаватели, которые сейчас на заслуженном отдыхе, и наши украинские друзья. Одним словом, мы смогли достойно отметить этот праздник. После этого опять вернулись к мысли, что надо, пока есть возможность, написать наши воспоминания о студенческих годах в далеком украинском городе Житомире. С осени 2020 года мы начали сбор материалов. Я предложил выпускникам рабочее название «Alma Mater», это название так и осталось за нашей книгой воспоминаний. Внутреннюю структуру тоже отработали и согласовали со всеми выпускниками. Основным материалом являются воспоминания самих казахских выпускников, свои воспоминания прислали и наши украинские друзья. Более того, свои замечательные воспоминания прислали наш бывший декан Пультер Станислав Александрович, преподаватели Лецкий Михаил Александрович и другие. Прислали свои воспоминания украинские друзья, с которыми мы жили в одних общежитиях, занимались в одних аудиториях. Книга воспоминаний состоит из двух частей: первая часть - это воспоминания, а вторая часть - это фотоальбом выпускников всех лет, с 1971 по 1993 годы, то есть мы постарались охватить все годы пребывания студентов из Казахстана в Украине. Издание книги послужило поводом для проведения 12 ноября 2021 года II Республиканского Форума выпускников в Казахстане.

- А як взагалі проходили Ваші студентські роки? Чи сумуєте за ними?

- Наши студенческие годы прошли интересно, насыщенно и разнообразно. Представьте себе, что с 1971 года по 1993 год казахские студенты являлись частью жителей города Житомир, частью студенчества ЖГПИ-ЖГУ. Разумеется, мы участвовали во всех мероприятиях внутри вуза, мы вместе со всеми выезжали в строительные отряды и на сельскохозяйственные работы по районам Житомирской области, проходили педагогическую практику в пионерских лагерях и школах. Активно участвовали в художественной самодеятельности, талантливые ребята из казахских групп выезжали с факультетской и институтской агитбригадой. Конечно, мы с любовью и особой ностальгией вспоминаем о том времени, ведь это время нашей студенческой молодости...

- Чи є якісь смішні історії, які запам'яталися Вам найбільше з часів студентства?

- Много смешных случаев на первом курсе было вокруг украинских слов-вывесок «Перукарня», «Лазня», ведь они были для нас абсолютно новыми и непонятными... И лишь войдя в них, мы понимали, что это такое.

Вообще, в студенческие годы смешных и забавных случаев было много, всего не перечислишь. Вот смешной, но теплый случай: это было еще на первом курсе. Я стоял у деканата и знакомился с расписанием. В это время кто-то коснулся моего локтя. Я повернулся, почти рядом стоял незнакомый мужчина и с легкой улыбкой смотрел на меня. Я хотел отдернуть руку, но он заинтересовался, как я устроился. Я с удивлением взглянул на него и ответил, что всё нормально. И опять отвернулся к стенду. Тот «дядька» опять спросил, всё ли необходимое есть у нас. Я удивленно и недоуменно взглянул на него, не понимая, чего он хочет от меня. И тут я обратил внимание, что все, кто проходят мимо здороваются с нами, то есть с ним. И тут он, улыбнувшись, спросил, как меня зовут, я ответил, а он в свою очередь тоже представился – «Горностай Петр Сидорович». Это имя на тот момент я уже где-то слышал. Пока я соображал где и в связи с чем, этот «дядька», похлопав меня по плечу, удалился. Это был наш ректор.

- Чи зберігали Ви традиції свого народу, будучи далеко від Батьківщини?

- Конечно, в студенческие годы, мы, несмотря на то, что были далеко от родины, сохраняли свои традиции, соблюдали обычаи. Например, девушки готовили национальные блюда, в художественной самодеятельности мы пели свои песни. Помню, что регулярно в институте организовывали Дни Казахстана, где все мы выступали в национальных костюмах, исполняли казахские песни. На память остались фотографии, где мы снялись со всем руководством вуза.

- А як ставилися до українських традицій?

- К украинским традициям мы чувствовали и сейчас чувствуем особое уважение. Какие красивые украинские национальные костюмы! Проникнуты национальным радушием и традиции. Нам не забыть гостеприимство наших украинских друзей. Многие наши украинские друзья, уезжая на выходные домой, приглашали с собой и нас, казахов. Я никогда не забуду радушие и гостеприимство моих украинских друзей во Львове, где я бывал в гостях... Как мне забыть мое участие в качестве свидетеля на свадьбе в Ровенской области... И таких примеров много. Некоторые украинские друзья позже бывали и у нас в Казахстане. Думаю, что студенческая дружба останется с нами навсегда. Я желаю Украине мира, добра и процветания!

Готуючи матеріал до друку, редакція шукала однокурсників пана Кабжана чи студентів, з якими він проживав у гуртожитку № 4 на Польовій. Так ми вийшли на Світлану Яценко, колишню студентку філологічного факультету, випускницю 1984 року, а нині - кандидата педагогічних наук, доцента кафедри педагогіки

- Пані Світлано, Ви вчилися разом з паном Кабжаном. Яким він був студентом?

- Ми з ним разом і навчалися, і проживали в одному гуртожитку за адресою Вітрука 36, але зустрічалися частіше на лекціях. Уявіть собі, що на них раніше збиратися по шість-сім груп студентів! Взагалі, викладачі дуже тепло відзивалися про Кабжана. Був дуже уважним, вихованим, успішним у навчанні. Починаючи з 2019 року спілкуємося з ним більш активно.

- А чи змінився пан Кабжан з часом?

- Ні, він залишився таким само добрим, вихованим, турботливим, шляхетним. Дуже хороша людина.

- А що можете розповісти про його діяльність?

- Нещодавно за ініціати́ви пана Кабжана був проведений вже II Республіканський форум випускників, презентована книга «Alma Matter». У ній зібрані спогади про наш університет, викладачів, студентське життя тощо. Приємно те, що про наш університет згадують із вдячністю. Багато часу нашого спілкування з Кабжаном було присвячено інформації про викладачів, які раніше навчали казахських студентів. Він якраз займався збиранням матеріалу для книги. Позитивним є і те, що, незважаючи на відстань у часі і просторі, казахи згадують роки студентства саме у нашому університеті, хоча казахські групи навчалися в Сумах, Вінниці та інших містах України. Але ніхто, окрім випускників Житомирського державного педагогічного інституту імені Івана Франка, не створював спілок, не організовував форумів. Книга «Alma Matter» є першою в Казастані, що присвячена спогадам про студентські роки наших випускників-казахів. Усе це завдяки пану Кабжану, внесок якого високо оцінений в ЖДУ ім. Івана Франка.

Олександра Тимошук

ПРОФЕСОР З ФРАНЦІЇ У ЖДУ

- Які враження викликали наші студенти?

- Повинен сказати, що моє враження дуже хороше. У мене немає упереджень, проте я не думав, що це буде настільки добре! Я дуже ціную студентів, які вивчають німецьку мову, в них точно вийде добре розмовляти німецькою. Всі інші вивчають англійську. Вони мають чудові навички у проведенні бесід, але їм потрібно ще більше розвивати мову. Я можу їх зрозуміти, і це дійсно чудово.

- Чи є відмінності між студентами в Україні та за кордоном?

- Ну... студенти – це молодь, вони часто користуються смартфонами. І для мене було дивно, що на семінарах в університеті студенти не приносять книжок, майже не мають паперу і фотографують кожен матеріал, який я хотів би показати. Вони можуть забути цей папір, проте мають все на телефонах. Я не бачу тут проблеми,

адже вони використовують це соціально. Ось таке цікаве спостереження я здійснив. Під час моїх семінарів я міг задавати питання і дозволяти їм щось шукати або щось перевіряти за допомогою телефонів. В інших країнах світу – теж саме: молоді люди завжди використовують смартфони і через це зосереджені на зовсім інших речах. Це сумний факт, але це нормально.

- Як Ваша родина ставиться до того, що Ви подорожуєте самі й так далеко від них?

- Моя дружина з Нідерландів. А нідерландці люблять подорожувати. Їй було цікаво знати, де я буду знаходитися. Тож раніше, перед цією місією,

моя дружина приїхала зі мною до Києва на п'ять днів. Вона хотіла дізнатися більше про Україну, а я вже знав цікаві місця в столиці. Зараз моя дружина вдома і ми спілкуємося через Інтернет, проте зовсім трошки. Іноді вона може подзвонити мені ввечері. Але ми звикли подорожувати. Я був готовий до цього. Моя дружина знає, що я тут роблю, і вважає, що це чудова місія. До речі, я веду щоденник, і коли є хороший зв'язок, я надсилаю їй звіти про те, що я зробив протягом дня.

- Чи не виникає у Вас іноді бажання повернутися додому?

- Це моя робота. Я працюю викладачем в університеті: франці я із задоволенням йду на роботу, а ввечері із задоволенням повертаюся додому. Мені приємно тут бути. Тим менш я з радістю повернуся додому. Силою мене сюди ніхто не відправляв, я волонтер!

- Яка країна Вам найбільше запам'яталася та викликала позитивні враження?

- Цього я не можу сказати. Тому що я оптиміст. Я подорожую і привітаю країни такими, якими вони є. Проте, треба сказати, є країна, де я відчував себе реально інакше. Країна не найкрасивіша, але найрізноманітніша у світі. Для мене це була Японія. Це справді інша країна.

- Що побажаєте чи порадите нашим студентам?

- Знаєте, люди, особливо такі старі, як я, люблять давати поради. Проте, хочу сказати лише одне: будь-

те собою і вірте у майбутнє, тому що ніхто не знає, що попереду.

Миромира Ігнатчук,
Ольга Христосова

P.S. Вірш професора Февре читайте на стор. 8

Чому Україна програє історичну битву?

Україна програє. Україна не входить до числа прогресивних держав, вона не займає першість у рейтингу економічно розвинених країн. Але чому це так? Нам потрібно повернутися до самого початку. Саме цій темі і була присвячена зустріч громадськості міста Житомира 6 жовтня з Олександром Альфоровим – істориком, теле- та радіоведучим. Спільно з ним ми намагалися знайти відповідь на головне питання: «Чому Україна програє історичну битву?».

Олександр Альфоров почав із заяви про те, що заявив, що до історії в Україні завжди ставилися доволі скептично. І як прояв цього – раніше в університетах не було чисто історичного факультету, його постійно поєднували з іншими гуманітарними спеціальностями, наприклад, історико-філологічний факультет. Тобто, історія завжди була додатковим предметом для вивчення і ніколи не була провідною. Вже це дає нам можливість зрозуміти, що власна історія мало кого з українців цікавила. Але, як говорив Максим Рильський, - «Хто не знає свого минулого, той не вартий майбутнього».

На превеликий жаль, ще зі школи нас неправильно вчать історії. Основне, що вимагає від учнів вчитель – дата, подія, персоналія. І згодом, після іспитів, ми не пам'ятаємо майже нічого. Причина полягає в тому, що учнів примушують зазубрювати інформацію, учнів не вчать розуміти історію, складати в голові певну систему, послідовність, зв'язок подій.

Тепер ми стикаємося з наслідками того, що ми не цінували та не вчили власну історію: зараз іде гібридна війна між Україною та Росією, наші вороги активно використовують нашу неосвіченість, нахабно запевняючи нас, що Київська Русь – то Росія, що українці пішли від росіян, називаючи нас малоросами.

«Російські вчені пишуть назву Русь як «Русія» - тобто Росія, «Давня Русь»... А хто тоді Нова Русь? Росія. Нас знищують на рівні термінології за кордоном», - говорив Олександр Альфоров.

Після виступу історика в аудиторії розгорнулася жвава обговорення. Один з учасників зустрічі поставив Олександру Альфорову питання: «Після деколонізації в населених пунктах України з'явилося багато нових назв вулиць та провулків, проте в деяких громадах до цього поставилися безвідповідально, називаючи вулиці «для галочки». Невже для назви вулиць у населених пунктах немає чіткої назви власного підґрунтя?». Олександр Альфоров прокоментував це так: «Ми самі наступаємо на ті ж граблі. Тим, що назви вулиць почали змінювати на Садові чи Ягідні, ми демонструємо відсутність власної історії або її незнання».

Ми дійсно програємо історичну битву. І не тільки через вплив з боку Росії, поширення неправдивої інформації, а через нас самих. Ми не знаємо власної історії, тому нам нав'язують їхнє бачення нашої історії. Тому ми маємо вчити свою історію, прагнути до її пізнання, а не сліпо вчити чужу.

Анна Величанська

ЗА ЩО МОЖУТЬ АНУЛЮВАТИ ДИПЛОМ БАКАЛАВРА ТА МАГІСТРА

Кабінет міністрів України нещодавно ухвалив рішення, яке дає змогу анулювати диплом бакалаврів і магістрів через порушення академічної доброчесності. Порушення повинна фіксувати вчена рада закладу вищої освіти. Людина, яку звинувачують у порушенні, може сама відмовитися від диплому і пройти повторну атестацію.

Скасування рішення про отримання вищої освіти та присвоєння відповідної кваліфікації сосуватиметься молодших бакалаврів, бакалаврів та магістрів.

У такому разі документ про вищу освіту стає нечинним. Однак протягом двох місяців людина може подати апеляцію до Міністерства освіти або оскаржити рішення в суді.

Що вважається порушенням академічної доброчесності (зокрема, у кваліфікаційній роботі): плагіат; фабрикація; фальсифікація; списування; обман; хабарництво.

Повідомлення про факт порушення можна на офіційну адресу вишу, який видав документ про освіту. Для цього потрібно вказати дані про порушника, викласти зміст порушення та надати докази для підтвердження.

Анонімні повідомлення не підлягають розгляду, тому заявнику потрібно залишити свої контактні дані.

За повідомленням сайту Освіта.ua

Ліцей. Три місяці позаду.
Враження

Семінар-практикум
для театральних режисерів

Цього року стартувало навчання в Європейському науковому ліцеї при Житомирському державному університеті імені Івана Франка за класичними напрямками. Ці напрямки спрямовані не на конкретну спеціалізацію чи спеціальність, а на отримання фундаментальних знань, які у майбутньому допоможуть обрати спеціальність. Перш за все, це фізико-математичний напрямок, який буде давати можливість підготовки профільного ЗНО з математики та фізики. Навчаючись за цією спеціальністю, школярі отримують додаткову спеціальність за ІТ профілем. Другий напрямок, який сьогодні є досить актуальним, іноземна філологія. Третій блок – це слов'янська філологія. Слов'янська філологія направлена на поглиблення знань про слов'янські мови, зокрема, української та польської. Наступний профіль – це історико-правовий, який спрямований на вивчення гуманітарного блоку. Останній, це хіміко-біологічний профіль. Кожен школяр міг обрати те, що йому найбільше подобається. Навчання в ліцеї допоможе учням у майбутньому успішно скласти ЗНО та вступити до обраного вищого навчального закладу. Редакція вирішила поговорити про навчання у Європейському науковому ліцеї з ученицею 10 класу Оленою Васильєвою.

- Олено, чому саме науковий ліцей? Чи задоволені Ви своїм вибором ?

- Особисто мені дуже подобається навчальний процес у ЖДУ ім. Івана Франка. Моє рішення перейти у науковий ліцей було досить несподіване. Ще в перший тиждень навчання я ходила у звичайну школу, не здогадуючись, що зовсім скоро почнеться нове життя. Зовсім випадково я почула про ліцей від однієї дівчини - Софії, яка теж навчається у науковому ліцеї у 10-Філ2. Я вирішила не гаяти часу та піти в приймальну комісію і дізнатися всі деталі. Згодом подала всі документи.

З наступного дня я вперше пішла в ліцей, познайомилася з новими однокласниками та отримала купу позитивних і одну негативну емоцію. Після першої пари англійської мови я була приємно шокована – для мене було незвично, що на уроці необхідно повністю говорити англійською. Тоді я зрозуміла, що лексика у мене не на кращому рівні, це єдине, що мене стривожило. Але зараз я не здаюся, і наполегливо намагаюся покращити своє говоріння.

Я рада, що перейшла в ліцей, я зрозуміла, тут дуже багато нових емоцій, кращий рівень знань та приємна атмосфера студентського життя.

- Чи не жалкуєте про вибір вступити до ліцею?

- Ні, зовсім не жалкую, навпаки, рада, що маю змогу вчитися у ліцеї.

- З якими освітніми труднощами Ви зіткнулися?

- Особисто в мене виникла проблема з англійською. На перших парах я майже нічого не розуміла, не дивлячись на те, що захоплювалася іноземною мовою. Тому, це чудовий досвід для мене.

- Чи задовільняє Вас навчальна програма ліцею?

- Програма досить насичена, мені подобається.

- Чому саме цей профіль обрали?

- Це з дитинства я знала, що пов'язу своє життя з філологією, проте з яким напрямком, ще не вирішила. З шкільних предметів завжди подобалася англійська. Тому вибір був очевидний.

- Які обов'язки у ліцеїстів?

- По-перше, це стосується дисципліни. Інколи буває прикро, коли

педагог дає зауваження, а на нього не реагують. Проте, ми вже ж такі діти (інколи хочеться робити те, що не дозволено). А так, з дисципліною все ок. По-друге, проявляти старанність, уважно слухати й розуміти викладача, не ставити дурні питання. По-третє, брати активну участь у житті університету, у різноманітних олімпіадах, конкурсах, концертах.

- Обов'язків чимало! Що в навчанні подобається найбільше?

- Мені дуже подобається цікавий підхід до навчання - це різні творчі завдання.

- Чи маєте вже якийсь успіх у навчанні?

- Звісно маю, можливо не з найвищих успіхів, проте, я завжди стараюся працювати ще більше. Щоб досягти бажаного результату.

- Порівняйте навчання у школі та в ліцеї. Де, на Вашу думку, більше перспективи?

- З приводу перспектив, можу сказати, що навчання у ліцеї більш ефективне на відміну від звичайної загальноосвітньої школи. Навчатися у ліцеї не так просто, але я не здаюся, іду до високо поставлених цілей.

- У ліцеї справедливо оцінюють успіхи та досягнення в навчанні?

- Я думаю так, вчителі оцінюють нас у міру можливості знань.

- Які плани на майбутнє по закінченню ліцею?

- Плани... Дуже хороша тема, зараз важливо добре готуватися до складання ЗНО. Впевнена, що з високим результатом я зможу вступити до престижного університету.

Дарина Весельська

Дистанційне навчання: за та проти

Я вважаю, що дистанційне навчання не можна однозначно назвати хорошим чи поганим, адже є багато як переваг, так і недоліків. Приміром, до переваг можна віднести те, що кожен ранок тобі не потрібно вставати о 7:00 та бігти на тролейбус. Окрім цього — ніхто не заважає, лежиш собі, спокійно закутавшись в ковдру. Можна й непомітно забути на декілька хвилин, що ти на парах. Проте кількість недоліків теж вражаюча. Час навчання ненормований і ми витрачаємо його понаднормово, чого не було б, якби ми ходили на заняття. Як би не було сумно, але монітори, за якими ми раніше залюбки проводили свій час, і справді погано впливають на зір, нашу поставу і загальне самопочуття.

Хочу виділити те, що один з мінусів дистанційного навчання – відсутність комунікації. Я вже засумувала за інтерактивним навчанням та спілкуванням живиу з викладачами та студентами. Найбільше із усієї університетської метушні не вистачає наших веселих буднів з одногрупниками, пар з викладачами та великої перерви у кафе «Смачно поїсти», власники якого знають нас уже в обличчя. Що стосується мого студентського навчання, то я просто виділяю декілька годин на виконання домашнього завдання, а весь вільний час витрачаю на перегляд серіалів та проводжу час з моїми рідними та друзями.

Підсумовуючи, можу сказати, що це непоганий варіант дистанційного навчання, якщо не враховувати деякі незначні проблеми.

Валентина Петрук

Викладачі нашого університету Леонід Закалюжний та Микола Ліпісівіцький взяли участь у семінарі-практикумі для театральних режисерів «Драматургія. Інсценізація. Сценаристика». Редакція вирішила поспілкуватися з нашими колегами. Так сталося, що спочатку розмова відбулася з Леонідом Закалюжним, доцентом кафедри германської філології та зарубіжної літератури ННІ іноземної філології, а згодом – з Миколою Ліпісівіцьким, завідувачем цієї кафедри.

Розмова з Леонідом Закалюжним:
- Чи важко було донести свою думку щодо впливу Інтернету й цифрових технологій на драму? Якщо так, то чому?

- Не скажу, що надто важко, адже слухачі семінару – це режисери-практики, як початківці, так і фахівці з багаторічним досвідом. Тому, з одного боку, вони мають загальне уявлення про драматургію, а з іншого – тема, пов'язана із впливом сучасних медіа на драму, безумовно, складна й потребує особливого підходу. Чесно кажучи, не знаю більше в Україні дослідників, які б займалися подібною проблематикою. Зарубіжних учених так само більше цікавлять інтермедіальні процеси в сучасному романі. Щоб донести свою думку, я спробував чітко структурувати матеріал, створивши опорні схеми й таблиці та наводячи приклади з конкретних текстів. Інша справа, що я тлумачу драму з точки зору літературознавства, а театральних режисерів більше цікавить адаптація літературного тексту для сцени.

- Чому Вас зацікавила драматургія? Можливо, є якась історія з дитинства?

- Драматургією цікавлюся здавна, ще зі студентських років. Присвятив їй і кандидатську дисертацію, і більшість своїх наукових статей. З дитячими враженнями це навряд чи пов'язано. Але, безумовно, вирішальну роль у виборі такого дещо «екзотичного» для літературознавства об'єкта дослідження відіграв професор Олександр Чирков, мій учитель і науковий керівник, один із найвідоміших дослідників драми в Україні.

Студент на карантині

Перші дні карантину були занадто складними. Знову почалося навчання в Zoom. Поки всі підключаються до пари, пройде ціла вічність перед очима. В когось з викладачів може бути вдома дуже поганий зв'язок і коли він починає читати лекцію, то на моніторі зависає картинка чи чутно металізовані затягнуті звуки замість слів. Таке може бути й у одногрупників, коли хтось з них хоче доповнити. Найбільше мені подобається навчання очне. Тому що менше часу проводжу за комп'ютером, більше спілкуюсь зі своїми друзями, весело проводжу час з одногрупниками, роблячи спільне домашнє завдання.

Також хочу порівняти навчання під час карантину в школі та в університеті. Взагалі, в школі мені було важко вчитись і я завжди приймаєла рішення – менше відвідувати цей заклад. Дуже часто я зіштовхувалась з булінгом, мене однокласники постійно хотіли чимось образити, виділити серед класу одягом, телефоном, батьками. Звісно, я відстоювала свої особисті кордони, але в душі в мене була занадто сильна біль, яку могла розділити тільки зі своїми рідними.

Дякуючи їм, я зібралась з силами, знайшла свою професію та вступила до дуже класного університету. Коли я познайомилась з одногрупниками, поспілкувалась з кожним, то я і не думала, що в нас стільки спільного, що вони стануть моєю родиною.

Вони всі такі талановиті, що я не знайшла жодного одногрупника, який не займався б улюбленою справою. В школі, під час карантину, я виходила на навчання в Zoom, але більшість часу відсипалась та готувалась до зовнішнього незалежного оцінювання. А зараз, навчаючись в університеті, не було жодної митті, щоб я пропускала пари, тільки запізнювалась, але я вчасно здаю домашні завдання та не пропускаю жодної контрольної роботи.

Навчання в університеті занадто класне, навіть якщо ми вчимося на карантині. Викладачі не змінилися, вони так само викладають свої предмети, з любов'ю розказують матеріал, поважають нас. Нічого особливо не змінилось.

Анастасія Ткачук

- Чи були якісь «каверзні» запитання, пов'язані зі структурними змінами сучасного драматичного тексту?

- Слухачі семінару були дуже позитивно налаштовані, оскільки прагнули отримати нові знання, тому після кожної лекції ставили чимало запитань. Я б не назвав деякі з них каверзними, радше такими, що не пов'язані з моїми професійними інтересами. Скажімо, багатьох цікавила сучасна українська драматургія для дітей, а я за нею стежу не так пильно, як за «дорослою» драматургією.

- Що Вам найбільше запам'яталось під час семінару-практикуму?

- Найбільше запам'яталися позитивні відгуки учасників семінару про мої лекції, особливо враховуючи той факт, що разом зі мною в семінарі брали участь такі відомі люди, як театрознавець Олександр Клековкін, режисер Андрій Білоус, драматургиня Неда Неждана та ін. Крім того, участь у якості запрошеного лектора в семінарі-практикумі для театральних режисерів «Драматургія. Інсценізація. Сценаристика» в рамках Міжнародного культурно-освітнього проекту С.О.Т. (Спілкування. Освіта. Творчість) важлива з огляду на популяризацію Центру «Науково-дослідний інститут “Драматургія: історія і теорія”» ЖДУ імені Івана Франка, а також наукової школи «Теорія та історія драми», заснованої в нашому університеті доктором філологічних наук, професором Олександром Чирковим.

Розмова з Миколою Ліпісівіцьким:
- Що надихнуло Вас перекласти темениту працю Петра Сонді «Теорія сучасної драми»?

- Ця праця є фундаментальною для досліджень драми й театру, і врадила мене глибиною суджень, коли я читав її, працюючи над дисертацією. Вперше дізнався про цю книгу від своєї нинішньої колеги, а колись викладачки - Світлани Соколовської ще у 2006 році. Згодом саме вона займалася придбанням прав у видавництві «Зуркамп» і спільно зі мною перекладала це дослідження українською у 2013-2014 рр.

- Чи довго Ви готували свою багатоаспектну тему «Петер Сонді: підсумки модерністської драми. Семіотика сучасної драми та театру. Манфред Пфістер, Еріка Фішер-Ліхте, Бернд Штегеман»? Чому обрали саме її?

- Режисерська й театрознавча аудиторія також цікавилася сучасним сприйняттям українського театру й драми в Німеччині. Я спробував окреслити основні тенденції такої рецепції.

- Що було найважчим під час виступу? Як ви втримали увагу аудиторії, яка вас слухала

- У своєму виступі для українських режисерів я намагався дати уявлення і про інших теоретиків театру й драми в Німеччині останніх десятиліть: Манфреда Пфістера, Еріку Фішер-Ліхте й Бернда Штегемана. Багато цікавих ідей сформульовано щодо сучасного драматичного й театрального мистецтва у Німеччині, що є актуальними й для України.

Ілона Федько,
Валентина Петрук

Міжнародний день студента чи день Тетяни?

Указ про заснування в Москві університету та двох гімназій було підписано російською імператрицею Єлизаветою 25 січня 1755 році. Так співпало, що у цей день православна церква вшановує святу великомученицю Татіану Римську. Тому свята Тетяна стала покровителькою студентів, а день 25 січня у Російській імперії став Днем студента, який святкується на цій території й досі.

Але незалежна Україна відзначає День студента 17 листопада – у Міжнародний день студента. Що ж трапилось цього дня, і чому міжнародна спільнота обрала його для святкування дня студентів?

28 жовтня 1939 року в окупованій німцями Празі студенти різних університетів та їх викладачі вийшли на демонстрацію, щоб відзначити річницю створення Чехословацької республіки. Окупанти розігнали демонстрацію. Під час розгону було застрелено студента медичного факультету Яна Оплетала. Похорон Оплетала відбувся 15 листопада 1939 року і переріс в акцію протесту, під час якої десятки демонстрантів було заарештовано.

17 листопада гестапівці та есесівці оточили студентські гуртожитки у Празі. Понад 1 200 студентів було заарештовано та ув'язнено в концтаборі Заксенхаузен. Дев'ятьох з них стратили без суду у катівнях в'язниці у празькому районі Рузині. За наказом Гітлера, всі чеські університети були закриті.

На Всесвітньому конгресі студентів, що проходив у Празі у 1946 році, на згадку про ці події було започатковано відзначати Міжнародний день студентів саме 17 листопада.

В Україні святкування Міжнародного дня студента було встановлено указом Президента Леоніда Кучми від 16 червня 1999 року.

Назар Слободенюк

Студенти ЖДУ під час карантину

В сучасному світі постійно виникають нові проблеми, які змушують нас пристосовуватися до постійних змін і бути гнучким. В сьогоднішніх умовах для української освіти питання адаптації стало досить таки актуальним. Редакція поспілкувалася зі студентами ЖДУ та поцікавилася, як проходить їх життя на карантині в умовах дистанційного навчання – **Марією Перихристюк**, студенткою 4 курсу природничого факультету, **Валентином Чернієвським**, студентом 2 курсу факультету фізичного виховання і спорту, **Єлизаветою Коваленко**, студенткою 3 курсу ННІ іноземної філології та **Дариною Ігнатюк**, студенткою 1 курсу ННІ педагогіки.

- Чим Ви займаєтесь на карантині?

М.П.: – Оскільки я навчаюся на 4 курсі, більша частина мого часу приділена навчанню, написанню дипломної роботи та підготовки до іспитів та ЄВІ.

В.Ч.: – Під час карантину стараюся більше часу проводити вдома через те, що відвідувати різні заклади не дуже хочеться для своєї ж безпеки. Так як я постійно вдома, саме час приділити більше уваги навчанню.

Є.К.: – Навчаюся, проходжу курс на платформі Coursera, дивлюся різні серіали, а загалом – тим же самим, чим могла займатися і не на карантині.

Д.І.: – На карантині я розпочала готувати різні страви, які раніше я вважала досить складними в приготуванні. Почала більше спілкуватися з друзями з свого містечка, часто виходимо прогулятися і тепер маю більше нових спогадів та пережитих емоцій.

- Як проходить ваш день?

М.П.: – День розпочинається з навчання в Zoom. Після закінчення пар я готуюся до наступного навчального дня: вивчаю матеріал, роблю різноманітні презентації. На це, зазвичай, я витрачаю близько 2-4 годин в день. Після чого я маю вільний час, який провожу з друзями, дивлюся фільм чи читаю книгу.

В.Ч.: – Зазвичай мій день розпочинається з пар, бо раніше прокинутися я не можу. Прокідаюся о 9:00 і одразу в бій.

Є.К.: – В першій половині дня навчаюся, в другій половині дня більше приділяю час відпочинку або особистим справам.

Д.І.: – Я прокидаюся і одразу заходжу в Zoom, потім роблю завдання, які задають викладачі, після того займаюся своїми справами. Приділяю увагу своїм рідним і улюбленому котику.

- Як проходить ваш навчальний процес вдома?

М.П.: – Навчальний процес вдома проходить досить цікаво. Під час пар в Zoom викладачі намагаються зрозуміло викласти матеріал, використовуючи різноманітні методи, а також задають різні завдання. В.Ч.: – Навчальний процес проходить добре, звісно ж, не так, як до карантину, але мені подобається працювати в такому режимі.

Є.К.: – Сидячи біля обігрівача з ноутбук-ом і купуючи зошитів і ручок. Д.І.: – Все проходить в Zoom, викладач просить включити звук і камеру і виконувати завдання, щоб контролювати чесність виконання. Найважче в нас проходить хор. Вживу співати в хорі просто і легко, а дистанційно – важко і, чесно кажучи, дивно. Також, у нас є пара з основним музичним інструментом, я вчуш грати на фортепіано, і, звісно, по камері це відтворити максимально важко, але наші викладачі різними способами нам допомагають.

- Де краще навчатися: вдома чи в університеті?

М.П.: – Навчатися в університеті, на мою думку, краще, оскільки ми самостійно виконуємо різноманітні досліді, спостерігаємо за ходом реакцій та процесів, що відбуваються. Також у стінах університету інформація запам'ятовується краще. Проте навчання вдома також має свої позитивні моменти: не потрібно витрачати час на дорогу, збори, тому можна прокидатися трошки пізніше.

В.Ч.: – На мою думку, краще навчатися в університеті, але, якщо студент хоче дізнатися, вивчити щось нове, то це можна зробити і під час дистанційного навчання.

Є.К.: – І та, і та форми навчання мають свої переваги. Досі не визначилася, яка з них більше мені подобається.

Д.І.: – Хочу сказати, що очне навчання мені давалося набагато легше і краще. Тому, якщо вибирати між цими видами навчання, то я одразу виберу очне.

- Яка відмінність між теперішнім карантином і тим, що був раніше?

М.П.: – Перший карантин для мене був дуже важким. Мені було складно налаштуватися на навчання вдома. Виконання завдань займало практично весь вільний час. Зараз я вже адаптувалася до дистанційного навчання і отримую від нього лише користь та задоволення.

В.Ч.: – Напевне, відмінність у тому, що люди масово вакцинуються, і карантинні обмеження більш суворіші.

Є.К.: – Ще на першому карантині був якийсь страх перед невідомим, але зараз, коли населення вакцинується і уже більше знаємо про Covid-19, то набагато спокійніше.

Д.І.: – Ой, на скільному карантині було неймовірно легко. Вчителі давали завдання у вайбері, і коли в нас була змога, ми його виконували. До цього навіть можна було ставитися несерйозно, і все одно отримували високі оцінки, а в університеті все серйозно, ми дійсно сидимо весь час з включеними камерами, і не маємо часу для відпочинку. Тому шкільний карантин був взагалі «смішним», якщо порівнювати з університетським.

- Яке ставлення викладачів стало до студентів, порівняно з минулим карантином?

М.П.: – На початку карантину викладачі давали достатньо велику кількість завдань, на виконання яких витрачалося дуже багато часу. Однак зараз вони дають завдань практично однаково – що на дистанційному навчанні, що на очному.

В.Ч.: – На мою думку, викладачі, як під час теперішнього, так і під час минулого карантину ставляться до студентів добре, різниці не помітно взагалі.

Є.К.: – На мою думку, карантин ніяк не вплинув на ставлення викладачів до студентів

Д.І.: – Не буду брехати, було всяке, були суперечності, непорозуміння, але ми прекрасно розуміємо, що витрачати час на такі дурниці зовсім недоречно. Відносини з деякими у нас ділові, але є й такі викладачі, з якими всю пару просто смієшся, і які максимально дарують позитив і тільки хороші враження про свій предмет.

Від кожного без винятку викладача я відчувала підтримку, і, коли мені потрібна була допомога, мені допомагали. - Чи хочете Ви на очне навчання? М.П.: – Звичайно, мені хочеться на очне навчання, оскільки я вже сумую за живим спілкуванням з друзями та викладачами, а також це дасть можливість виконувати власноруч різноманітні досліді, а для моєї професії це є дуже важливим аспектом. Проте і на дистанційному навчанні зараз я відчуваю себе досить добре, оскільки я вже налаштувала свій режим і маю достатньо вільного часу.

В.Ч.: – Так. Є.К.: – Так, хочеться побільше живого спілкування.

Д.І.: – Очне навчання мені давалось легше, але мені так добре вдома, що це все перекриває. Мені сподобалося проводити час з рідними, друзями, тому я не знаю, як буде краще. Я зараз відчуваю себе, як раніше, ніби і не вступала в університет.

- Де краще ставлення: в школі чи в університеті?

Д.І.: – Оскільки я в школі навчалася 11 років, а в університеті всього 3 місяці, то я виберу школу. Взагалі, дуже сумую за вчителями і однокласниками. Але я розумію, що неможливо повернути час назад, тому привикла і змірилась з новими людьми. В університеті добре ставлення до студентів, але в школі вчителі до нас ставилися як до власних дітей.

- Що порадите студентам, щоб вони не втратили бажання навчатися?

М.П.: – Потрібно займатися тою справою, яка буде надихати вас на нові звершення, перемоги, давати натхнення на навчання.

В.Ч.: – Приділяти увагу і навчанню, і відпочинку.

Є.К.: – Налаштуватися на позитив і рухатися вперед.

Д.І.: – Мені також потрібна ця порада. Переконана, що головну роль у бажанні навчатися відіграють викладачі та одногрупники. Тому без їх допомоги і підтримки буде важко. І кожна розумна людина має розуміти, що якщо вона вже вступила до університету – потрібно йти до кінця. Ми ж сильні. Головне – віра в себе, і у свої сили. Тоді у нас все вийде.

Вероніка Левчук

Заняття для обдарованих дітей

У Житомирському державному університеті імені Івана Франка стартували заняття для обдарованих дітей. Ці курси проводяться для учнів 8-11 класів міста Житомир. Що це за учні, що передбачають ці заняття? На ці питання відповіла Людмила Власенко – методистка науково-фізичного центру в департаменті освіти міської ради Житомира.

- Отож, яка Ваша роль у заняттях для обдарованих дітей?

- Моя робота полягає, з однієї сторони, у роботі з вчителями, з філологами міста, а з іншої сторони – з обдарованими дітьми. Я проводжу, організовую другий етап конкурсів, олімпіад з української мови. Це діти, які займаються на курсах при ЖДУ. Я ними керую, опікуюся, тому що я набирала цю команду для підготовки до третього, четвертого етапу. Кошти на ці курси виділяє департамент освіти уже кілька років підряд.

- Для чого були організовані ці заняття?

- Раніше такі курси вже проводилися, скажімо, на волонтерських засадах. Галина Гримашевич, колись ще Сніжана Чернюк, як працювала в ЖДУ, займалися з нашими дітьми. Останні кілька років департамент освіти має можливість цю роботу оплатити, вже організовано проводить набір на ці курси для того, щоб саме наші переможці других етапів, третіх етапів минулих років і учасники четвертих етапів конкурсів і олімпіад з української мови та літератури мали можливість більш якісно готуватися до цих випробувань. Ми обираємо призерів, переможців конкурсів для того, щоб вони могли честь міста захистити на наступних етапах обласних і всеукраїнських конкурсів.

- Як Ви вибирали обдарованих дітей? Як я зрозуміла, це переможці конкурсів та олімпіад, це так?

- Так. Це переможці олімпіад другого етапу минулого року, дивимось за минулими роками. Деякі дітки багато разів на цих курсах були. Вони щороку є переможцями не тільки другого, а й третього етапу. Це, насамперед, олімпіади з української

мови та літератури. Плюс ще два конкурси - Шевченка та Яценка. Вони теж проходять у ЖДУ, бо проводяться для учнів та студентів. Після цих випробувань ми збираємо групи переможців-школярів та з ними працюють викладачі університету. Це окрім того, що вчителі в школі працюють. Тут ще така дуже гарна допомога, бо Галина Гримашевич бере участь у роботі зі школярами, маючи досвід роботи як член журі четвертого етапу всеукраїнської олімпіади. Вона знає на що звертати увагу, а Олена Юрчук дуже цікаво дає матеріал з української літератури. Діти із захопленням ходять до неї на заняття вже два роки підряд, бо в цій групі є частина дітей, які й минулого року займалися.

- Хто займається організацією в університеті цих занять?

- Людина, з якою ми спілкуємось в університеті – проректор Володимир Чумак. Саме він організовує ці заняття.

- А чому ці заняття проводяться виключно для учнів 8-11 класів?

- Тому що, по-перше, учні з 8 по 11 класи беруть участь в олімпіадах. Менших дітей там немає. Минулого року ми брали молодших школярів, проте дітям складно. З 8 класу була досить талановита дівчинка, але їй важко ще працювати на рівні зі старшими дітьми, тому з 8-их класів ми беремо за їх бажанням. Олімпіад у них ще нема, того рівня, який в них є, для конкурсів достатньо. Та й фізично вони ще не можуть витримати велике навантаження, а старшокласники адаптуються краще.

Редакція звернулась також до учнів, які займаються на цих курсах, з проханням поділитися своїми враженнями. Марія Ільченко - учениця 9

класу та Олександр Нагорний - учень 11 класу.

- Чи подобаються вам заняття, які враження від них? Що вони вам дають?

М.І.: - Мені сподобалися ці заняття, особливо з літератури, адже я дізналася багато нового, того, чого не дає нам шкільна програма в силу того, що не вистачає часу вчителям на це. З української мови курси дещо поглибили мої знання, ми повторили матеріал. Тобто, і розбір слова, і не стільки правила, скільки певні «лайфхаки», за допомогою яких легше визначити значення фразеологізму або наголос поставити.

О.Н.: - Звичайно, заняття подобаються. Цікаві вчителі, цікаво викладають, своєрідна подача інформації. Наприклад, ми проходили письменників-символістів і нам вчитель сказав, щоб ми навели свої приклади. Я думаю, що дітям так цікаво. Я ходив на ці курси ще рік тому і познайомився з дівчатами, які ходять ще досі. Цікаво разом проводити час.

- Заняття допомагають вам у власному розвитку чи вони потрібні вам виключно для підготовки до олімпіад?

М.І.: - З української літератури – для власного розвитку, а з української мови, певною мірою, для олімпіад.

- Чи важко поєднувати навчання у школі та ці заняття?

М.І.: - Це не дуже легко, але все-таки вдається.

О.Н.: - Не сказав би, що складно, але ці курси допомагають більше, ніж створюють незручностей. Думаю, вони більше допомагають. І навіть у підготовці до ЗНО вони стають у нагоді.

Анна Величанська

Наші домашні улюбленці

Мабуть кожен з нас в дитинстві мріяв мати домашнього улюбленця, будь то кіт, собака, хом'як чи навіть якась рептилія.

З появою чотирьохлапого друга життя змінюється кардинально. І хоча це велика відповідальність, але воно того варте.

Ярослав Войтюк

Переможці конкурсу плакатів

Мова – це один із головних критеріїв існування нації, а писемність – своєрідне оформлення культури.

Щорічно в Україні 9 листопада відзначається День української писемності та мови. Студенти університету та учні Наукового ліцею імені Івана Франка взяли участь у конкурсі плакатів та малюнків до дня свята, гаслом якого було: «Українська мова – душі народної основа».

Диплом за III місце було нагороджено: Юліану Труніну – ученицю 10-В класу Наукового ліцею, Тетяну Борканин, Яну Березовську, Вікторію Безпрозвонну, Діану Білик, Діану Кисорець, Анастасію Лисак, Юлію Лисюк та Тетяну Лугину – студенток 42 групи ННІ філології та журналістики, Єлизавету Лубківську – студентку 23 групи, Кароліну Хаустович, Катерину Поляковську, Марину Мазур – студенток 42 групи.

Дипломом за II місце було нагороджено Єлизавету Лубківську – студентку 23 групи ННІ філології та журналістики.

Дипломом за I місце було нагороджено магістрантку 13 групи Катерину Яриновську.

В номінації «Приз глядацьких симпатій» перемогу здобули магістрантки 12 групи Дар'я Левченко та Юлія Нікітічана.

Редакція вітає переможців та бажає нових звершень! Презентація плакатів за посиланням – <https://youtu.be/OtoAKxWeFFk>

Дарія Охрімчук

Тебе завжди буде кому зустріти після важкого робочого дня, і радіти твоєму приходу він буде, як ніхто інший. В тяжкі моменти кращий друг – це той, хто вислухає. Тому для мене тварина – найкращий з претендентів на роль друга. Нудьгувати теж не буде часу, адже улюбленець фізично не може довго сидіти на одному місці, тому з'явиться більше прогулянок на свіжому повітрі в будь-яку погоду.

Однозначно мати такого друга це – круто. Він буде любити тебе таким, який ти є, адже крім тебе в нього нікого немає, і не треба.

Ольга Синюк

Навчання по обміну у Слупську

Житомирський державний університет імені Івана Франка має угоди із закордонними університетами та пропонує своїм студентам програму семестрового обміну. Такою програмою скористалась студентка природничого факультету, що навчається у нас за освітньою програмою «Біологія» першого (бакалаврського) рівня вищої освіти, Анастасія Жук. Вона вчилася з жовтня по лютий місяць 2020-2021 н.р. у Поморській Академії.

Редакція пропонує вам текст нашої бесіди.

- Анастасіє, у який університет Ви потрапили?

- У Поморську Академію у Слупську. Це була майже туристична подорож до іншої країни у поєднанні з досить серйозним навчанням в Академії.

- Як Ви наважились самі їхати у чуже місто, у чужий університет?

- Від самого початку мені допомагав україномовний координатор. Він направляв мене та підказував у всіх організаційних моментах, включаючи проживання в гуртожитку, оформлення польського студентського квитка, допоміг розібратися з рухом громадського транспорту в місті, щоб я комфортно дісталася до університету та гуртожитку. Координатор допоміг мені узгодити мій розклад та, в цілому, навчання.

- Розкажіть про умови проживання у Слупську.

- Поселили мене у комфортабельному гуртожитку блочного типу у двомістній кімнаті. Окрім усіх зручностей, гуртожиток обладнаний безпроводним університетським інтернетом для навчальних потреб. Мені видали постіль, яку, за потреби, міняли у вахтера, показали де знаходиться і як користуватися пральною та сушильною, що працюють цілодобово, показали кухню з мікрохвильовками, а також автомат зі смаколикami на першому поверсі.

- А як проходило навчання?

- В умовах карантину заняття проходили в режимі «онлайн». На електронну пошту я отримувала листи від викладачів з посиланнями на заняття або таблицю з готовими посиланнями від куратора та відвідувала заняття. Одразу хочу пояснити – якщо на початку я щось не зрозуміла, бо не звикла до польської мови чи темпу лекції, то всі матеріали занять є на гугл-диску, який є у доступі та який можна переглянути ще раз, щоб розібратися. Також є україно- і російськомовні викладачі, які, за необхідності, також можуть пояснити, дати консультацію.

Оцінювання проходить у вигляді тестів чи завдань пошукового та творчого типу, включаючи розроблення схем та макетів за темами занять. Тест, навіть модульний, зазвичай надсилається за декілька днів до заняття, а дата та година заняття є дедлайном, коли ти маєш отримати за нього оцінку. Але списувати не вийде. Дуже високий рівень академічної доброчесності забезпечується тим, що коли ти виходиш з тесту до його завершення, щоб підглянути відповідь в гуглі або просто зайти в перекладач, бо не розумієш питання, тест автоматично зараховується як нескладений і ти мусиш чекати на перескладання.

- А як Ви відпочивали?

- Поряд з гуртожитком розташовані основні навчальні корпуси і лише до головного корпусу доведеться трошки прогулятися вздовж парку. Саме місто Слупськ дуже затишне, на стінах будівель багато яскравих муралів. Окрім того, у Польщі місто Слупськ вважається містом справжніх відьом. Там навіть є справжня Відьомська Вежа.

- Ваші побажання нашим студентам?

- Раджу спробувати свої сили в іноземному університеті. Тим більше, що зараз, в умовах карантину є дуже цікавий варіант: лекції в режимі онлайн прямо в себе вдома. Основна умова – щоб в університеті існувала дистанційна форма навчання.

Андрій Близнюк

СТИПЕНДІЯ ОБЛАСНОЇ РАДИ СТУДЕНТАМ ЖДУ

Засідання комісії з призначення стипендій Житомирської обласної ради обдарованим учням, студентам та молодим науковцям відбулося 5 жовтня 2021 року. А через два тижні, 19 жовтня, студенти нашого університету отримали стипендії обласної ради. Редакція пропонує познайомитися з нашим лауреатами.

1. Стипендію імені М.Т. Бакки отримала Гуменчук Аліна — студентка 4 курсу фізико-математичного факультету. Заступник декана факультету з навчальної роботи Світлана Карплюк сказала кілька слів про М.Т. Бакку: «Микола Бакка створив гірничу школу на Житомирщині і виховав молоде покоління науковців і виробничників. Завдяки його праці і натхненню на Житомирщині вперше почали готувати гірничих інженерів і гірничих інженерів-маркшейдерів, а також магістрів з гірництва».

Кілька запитань ми поставили стипендіатці Аліні Гуменчук:

- Як довго Ви до цього йшли, і скільки зусиль Ви витратили, щоб досягнути такого успіху?

- Йшла до цього протягом всіх років. Зусиль було витрачено багато, але від самого процесу навчання я отримувала натхнення й завжди дізнавалася щось нове із захопленням.

- Ви цілеспрямовано йшли до стипендії?

- Звісно, це було цілеспрямовано.

- Якими були Ваші емоції?

- Відчувала щастя та натхнення.

- Який розмір стипендії?

- Розмір стипендії 2 400 гривень.

- На що Ви їх плануєте витратити?

- Стипендію планую витрати на саморозвиток, можливо, на додаткові курси або книги.

- Чи варті ці гроші Вашої праці?

- Звісно, і дякую за можливість, яку отримую в університеті.

- Чи плануєте далі працювати для того, щоб отримувати стипендію Т.М. Бакки?

- Планую, адже це додатковий стимул до навчання та до занять науковою роботою.

- Як Ви поєднуєте особисте життя з навчанням?

- В житті я намагаюсь користуватись тайм-менеджментом, для того щоб вдало розподілити час. Тому моє життя, я вважаю, є яскравою палітрою, саме завдяки тому, чим займаюсь. Моя особиста думка - навчатись потрібно протягом всього життя.

2. Стипендію імені Олега Ольжича отримали Дарина Нагорна, студентка 4 курсу, та Вікторія Вельмик, студентка 3 курсу. Обидві навчаються у ННІ філології та журналістики.

Ініціатор створення стипендії імені Олега Ольжича, голова вченої ради університету Віктор Мойсієнко трішки розповів про стипендію: «Стипендія імені Олега Ольжича була заснована з ініціативи дирекції інституту філології та журналістики у 2007 році для підтримки обдарованих студентів. Зазвичай, вона призначається кращому студенту-філологу. Стипендію переможцям вручають щомісячно. Виділяють два критерії, за якими визначають стипендіата - це патріотизм та знання українського літературного процесу».

Стипендіатки Дарина Нагорна та Вікторія Вельмик відповіли на кілька наших запитань:

- Як довго Ви йшли до цього і скільки зусиль витратили аби досягнути цього?

Д.Н.:— Чотири роки, тобто стільки, скільки навчаюся в університеті.

В.В.:— Я постійно працювала, займалася науковою роботою, писала статті.

- Ви цілеспрямовано йшли до отримання стипендії чи це вийшло випадково?

Д.Н.:— Про стипендію я раніше не знала, тому, напевно, це вийшло випадково.

В.В.:— Ні, цілеспрямовано до стипендії я не йшла, так вийшло.

- Якими були Ваші емоції, коли Ви дізналася про отримання стипендії?

Д.Н.:— Я була приємно здивована і щаслива, що маю кошти, щоб поширювати свій кругозір і в подальшому реалізовуватись.

В.В.:— Для мене це було досить неочікувано. Не думала, що зможу отримати таку визначну нагороду. Утім, це надзвичайно приємно.

- Який розмір стипендії?

В.В.:— Розмір двох мінімальних академічних стипендій.

- Чи варті ці гроші Вашої праці?

В.В.:— Мені важко відповісти. Адже я роблю те, що люблю й чим захоплююсь. Мені здається, найголовніше - це отримувати задоволення від своєї праці. Гроші - то вже другорядна річ.

- На що Ви плануєте її витратити?

Д.Н.:— На курси та вебінари, які допоможуть розвиватися далі.

В.В.:— На свій саморозвиток: книги, подальші наукові дослідження.

- Чи плануєте далі працювати для того, щоб отримувати стипендію імені Ольжича?

В.В.:— Усе буде так, як має бути. Принаймні, я й надалі вивчаю, досліджую, пізнаю, цікавлюсь. А праця, безперечно, завжди має свою винагороду».

- Як Ви поєднуєте особисте життя з навчанням?

В.В.:— Не скажу, що навчання вимагає постійно вчитися. Час на відпочинок я також знаходжу.

3. Стипендію імені Д. І. Квеселевича отримуватиме Маргарита Попп — студентка 3 курсу ННІ іноземної філології. Директор інституту Марина Полховська розповіла про стипендію: «Стипендія обласної ради імені Д. І. Квеселевича призначається студентам та молодим науковцям ННІ іноземної філології за успіхи у навчанні та за участь у науково-дослідницькій роботі з 2016-2017 навчального року. Дмитро Квеселевич навчався у ЖДУ імені Івана Франка на факультеті іноземних мов. А пізніше, в університеті був професором кафедри англійської мови».

Стипендіатка Маргарита Попп відповіла на наші запитання щодо стипендії:

- На що Ви плануєте витратити стипендію?

— Оскільки я отримую стипендію на реалізацію наукової діяльності, то певну суму я відкладаю на публікацію своїх наукових праць. І, звісно, певну суму витрачу на свої потреби.

- Чи коштують ці гроші Вашої праці?

— Стипендія для мене є мотивацією для наукового розвитку.

- Чи плануєте Ви й надалі працювати аби отримувати стипендію?

— Я докладатиму усіх зусиль, щоб удосконалюватися та мотивувати інших молодих науковців.

- Як і чому Ви вирішили взяти участь у конкурсі на стипендію?

— Мені запропонували взяти участь у конкурсі на стипендію, тому я вирішила спробувати й подала документи разом зі своїми науковими роботами. Згодом повідомили те, що мені призначили стипендію імені Д.І. Квеселевича. Звісно, для мене це було неочікувано, але я була цьому рада.

- Як Ви поєднуєте особисте життя з навчанням?

— Особисте життя та навчання намагаюсь поєднувати так само, як це роблять інші студенти.

Бажаємо стипендіатам успіхів у навчанні та науковій діяльності!

Влада Мартинович,
Маргарита Кубай

Стипендіатки Верховної Ради України

Наказом МОН № 1036 від 29.09.2021 р. двом студенткам нашого університету призначено іменні стипендії Верховної Ради України на 2021-2022 навчальний рік. Стипендіатками стали Марія Перихристюк, студентка 4 курсу природничого факультету, та Єлизавета Коваленко, студентка 3 курсу ННІ іноземної філології.

Редакція знайшла студенток та поставила їм кілька запитань:

- Що підштовхнуло Вас до навчання? Бажання отримувати стипендію чи пошук знань?

М.П.:— До навчання мене підштовхнули, звісно, знання, які я можу отримувати у стінах університету. Адже знання – це сила. Без них неможливо розвиватися, будувати кар'єру, досягти особистісного зростання. На мою думку, стипендія – це лише маленьке заохочення до кращого навчання.

Є.К.:— Звичайно, знання, проте стипендія – невеликий приємний бонус.

- Як Ви мотивуєтесь на навчання?

М.П.:— Мотивацією мого навчання є отримання тих знань та вмінь, які допоможуть мені в майбутньому стати висококваліфікованим працівником та з легкістю влаштуватися на роботу, про яку я мрію.

Є.К.:— Мене мотивують різні речі: викладачі, цікаві предмети, але найкраще мотивує синдром відмінності.

- Як зараз Ваша стипендія?

М.П.:— Наразі я отримую академічну стипендію у підвищеному розмірі та стипендію Верховної Ради України.

Є.К.:— Отримую згідно положення про нарахування.

- Хто допоміг Вам прийти до отримання стипендії?

М.П.:— Я вважаю, що великий внесок в отриманні цієї стипендії належить викладачам. Вони настільки просто, цікаво та зрозуміло доносять матеріал, що вивчати його одне задоволення. А також, я маю можливість займатися науковою діяльністю, що також вплинуло на отримання цієї стипендії.

Є.К.:— Не можу сказати, що хтось конкретно допоміг, тому що власними зусиллями прийшла до цього. Була першою в рейтингу по своїй спеціальності. Звичайно, вдячна усім викладачам, які зробили свій внесок в мої знання, та дирекції інституту, які повідомили про можливість подання на стипендію.

- Чи бувають моменти, коли Ви втрачаєте віру в себе?

М.П.:— Напевно, ні. Адже у важкі моменти в мене завжди є підтримка близьких людей, друзів та викладачів.

Є.К.:— Звісно бувають. Проте, згадуючи власні досягнення, вона швидко повертається, тому що хочеться досягти більшого і надалі розвиватися.

- Чи були колись думки покинути навчання? Якщо так, чому?

М.П.:— Думки покинути навчання в мене ніколи не виникали. Оскільки навчальний процес в ЖДУ є досить цікавим, різноманітним та захоплюючим. Я з великим задоволенням відвідую усі пари та займаюся науковою діяльністю.

Є.К.:— Ні, не було, тому що маю свою мету і не втрачаю мотивацію.

- Що, на Ваш погляд, є найскладнішим у навчанні?

М.П.:— На мою думку, нічого складного у процесі навчання немає. Найголовніше – мати мотивацію та бажання навчатися.

Є.К.:— Найскладніше – це залишатися наполегливим і зацікавленим, тому що часто думаєш, що тобі вже вистачає знань, але потім на практиці помічаєш, що знань завжди не вистачає.

Вероніка Левчук

ВИБРАНЕ ТА ПІДСЛУХАНЕ

• Реалії карантину: Ще ніколи я не протирив пляшку горілки спиртом
• Дистанційне навчання Вовчик почав з того, що заблокував усіх вчителів
• У зв'язку з карантинними обмеженнями начальник заборонив в офісі рукописання. Штраф – 5 тисяч гривень. Тепер співробітники при зустрічі просто цілуються
• Вчителька:
- Петренко, домашня є?
- Є! Налляти?
• - Коханий, я вирішила піти на фітнес. - Чудово.
- Ти мене не кохаєш! Ти мав сказати, що мені це не потрібно!
• Потрібно щось припиняти: або жерти, або зважуватись
• У логічному ланцюжку «Мужик сказав – мужик зробив» завжди відсутня складова «Мужик подумав»
• Я не можу заснути, бо у холодильнику на кухні мерзне їжа!
• Колись я скажу своїм онукам, що я старший за їхній інтернет. У них мовчоз заглянуть
• На вихідні передають сильний вітер... От біда... Мене знову кудись занесло!
• Чоловіче, запам'ятай: проходячи вдома повз дружину – поцілуй її. Ти ж все одно мимо проходиш. А її приємно...
• Якщо завтра випаде сніг – не чіпайте його! Це на Новий Рік!
• - Навіщо ти постійно питаєш, коли ми одружимося?
- Мені подобається бачити страх у твоїх очах.

• Якби б комарі смотали не кров, а відсмоктували жир.... Ціни б їм не було!
• Школа – це те місце, де вчителі вимагають від учня знань по всім предметам, а самі знають лише свій один
• Купила на весілля дороге плаття. Мама сказала: «Не дай Бог носити на будеш!». От і доводиться вже сьомий раз заміж йти!
• Доброю та ласкавою дружиною бути шкідливо. Чоловік швидко псується...
• - Ти чому така п'яна?
- Мене Валя напоїла!
- А ти не могла відмовитись і не пити?
- Вона мені погрожує!
- Чим??

- Якщо я не вип'ю, то вона мені більше не наліє!

• Порада: щоб не робити дурниць на п'яну голову, перший стакан закусуйте сім-картою.

• Тільки на узд Соня зрозуміла, що з курорту вона привезла не тільки магнітки на холодильник

• Як не крути, проте найкращий шкаф – це стілець

• Як пояснити дитині, що потрібно розвивати мозок, якщо дупа Дженніфер Лопес застрахована на 27 млн доларів?

• Телебачення та Інтернет – чудові винаходи людства. Вони не дозволяють дурням занадто часто бувати на людях.

• Помила вікна у кімнаті. Світанок прийшов на дві години раніше

• Якщо просто п'єш горілку – то ти алкаш. Якщо у стакан кинув квітку ромашки – ти вже фітотерапевт

• - Скажіть, Вас робота задовольняє?

- Знаєте, коли йду на роботу – на дівчат задивляюсь. А от коли йду з роботи – вже не задивляюсь. Значить, задовольняє.

• Я придумав новий вид кави – антидепресо. Правда, у складі немає кави, лише один коньяк, проте раптом комуś рецепт стане у нагоді.

• У лікарню привозять студентку з нервовим зривом. Лікар питає:

- Складний іспит?... Присікливий викладач?... Коханий кинув?...

- Ні, повільний інтернет.

• Деякі чоловіки так сильно кохають своїх дружин, що користуються чужими, щоб свою не зношувати.

Ты и оглянись не успеешь как на тебя перестанут оглядываться

Проживи один день життям студента

20-22 жовтня на соціально-психологічному факультеті проходив марафон «Проживи один день життям студента». Алла Весельська, заступник декана з організаційно-виховної роботи та Наталія Портницька, яка очолює кафедру соціальної та практичної психології, розповіли детальніше про цей захід. Також редакція поговорила з Анною Павленко, головою студентського братства, та Андрієм Гвоздем, членом культурно-масового комітету факультету.

- Як та чому з'явилась ідея проведення марафону «Проживи один день життям студента»?
А.В.: – Ця ідея з'явилася досить давно, років п'ять, якщо не більше, ми вже проводимо цей марафон. Спочатку з'явилась думка, що шкільне життя відрізняється від університетського. Тому ми вирішили показати, чим воно відрізняється, познайомити школярів зі структурою університету та факультету, щоб школярі розуміли, що таке пари, які спеціальності є на факультеті, як навчаються студенти, показати, що це зовсім інше життя. Скажімо так, щоб мотивувати їх до навчання у виші.
Н.П.: – Ідея марафону існує вже більше п'яти років. Це традиційний захід соціально-психологічного факультету. Організаторами та авторами цієї ідеї були викладачі факультету Інна Палько та Ольга Савиченко. Ольга Савиченко й досі є організатором цього марафону.
А.П.: – Я точно цього не знаю, але пам'ятаю, що коли була в 10 класі, то ми ходили в університет на цей марафон. Це була гарна можливість побачити, що таке університет, чим живе факультет та студенти.
- Це була спонтанна ідея чи це елемент планомірної профорієнтації?
А.В.: – Починалося п'ять років назад зі спонтанної ідеї, а потім це перейшло в наш традиційний захід. На факультеті зараз багато студентів навчаються, які вступили до нас саме тому, що свого часу побували на цьому заході. Цього року я набирила волонтерів на захід і пішли студенти, які самі колись були присутні на марафоні як школярі.
- На які класи ви орієнтувалися?
А.В.: – Ми орієнтуємось на старші класи, з дев'ятого по одинадцятий. Перш за все, на одинадцятий. Проте, коли є бажання з молодших класів, то ми їх залюбки запрошуємо.
Н.П.: – На старшокласників, з дев'ятого по одинадцятий класи.
- Як ви зібрали бажаних?
А.В.: – Як правило, ми пишемо офіційну заяву на міське управління освіти і домовляємось з психологами. Ми робимо все офіційно, бо не можна ж дитину під час уроків забрати зі школи на цілий день просто так. Тобто, ми організовуємо захід на рівні міського управління освіти у співпраці з психологами. Вони нам приводять дітей, які зацікавлені нашими спеціальностями.
А.П.: – Відправляється запит у школи, всі бажані приходять.
- Скільки школярів та з яких шкіл відгукнулися?
А.В.: – Десь більше 100 школярів. Цього року марафон проходив у нас чотири дні. Були школярі практично з усіх шкіл міста Житомира.
А.П.: – Школярів було багато, близько 150, з різних шкіл міста. Щоб дотриматись карантинних норм, ми провели марафон у кілька днів.

- У чому полягала суть марафону? Що мали робити школярі – пити каву, сидіти в аудиторії, слухати чиїсь лекції? Що було в основі марафону?
А.В.: – Познайомити із студентським життям, щоб студенти мали можливість посидіти на парах, побути в ролі студентів. Викладачі так організовували проведення занять, що можна було туди залучати і школярів. Вони виконували ті ж завдання, що й студенти – і практичні, і лабораторні. Якщо хтось попадав на лекцію, то слухали серйозну лекцію. Ми надали школяру можливість краще зрозуміти, чи хочеться йому тут навчатись чи ні. Вони також спілкувались із студентами, а студенти можуть сказати щире, сувору правду про студентське життя.
Н.П.: – Школярі працювали разом зі студентами, відвідували лекції, працювали на лабораторних. Цього року вони взяли ще й участь у традиційному флешмобі, який проводить соціально-психологічний факультет до Дня народження університету.
А.П.: – Суть марафону - побачити як живе студент, побути у ролі студента. Школярі ж не знають, як та чим живе студент, а так вони мали можливість дізнатись. Раніше марафон тривав один день, школярів було більше, вони ходили цілий день з нами на пари. Цього року, через карантин, було трішки інакше. Учні мали змогу побути на двох парах, поспілкуватись із студентами, з викладачами та з деканом. На мій парі вони малювали різні плакати, на готельно-ресторанній справі їм розповідали про сервірування столу.
А.Г.: – Суть у тому, щоб школярі побачили, що таке навчання в університеті. Вони приходили на пари і один день вчилися з нами. Більшість приходила саме до студентів першого курсу. Ми робили плакат «Як я бачу себе через деякий час», робили невеличкий колаж, вирізали картинку з журналів і вклеювали їх на листок А4, а у кого було більше образів, клеїли на ватман. Також ми розповіли, які спеціальності є на соціально-психологічному факультеті. Розповіли загалом про університет, тому що не всі школярі планували вступати саме на соціально-психологічний. Їм були цікаві інші факультети. Також розповіли про свята, які у нас є, та хто їх проводить. На всі питання, які їх цікавили, ми відповіли максимально повно і точно.
- Де проходив марафон?
А.В.: – На базі занять наших студентів соціально-психологічного факультету. Ми намагалися показати їм всі спеціальності, щоб школярі змогли побувати на різних заняттях різних спеціальностей.
- Чи включалося у марафон такий екстрим як «життя у гуртожитку»?
А.В.: – Ні, у гуртожиток ми їх не

вели, перш за все тому, що це життємиряни. Тобто, навіть якщо вони будуть вступати до нашого університету, то у них не буде потреби знайомитись із життям гуртожитку.
Н.П.: – Ні, це школярі з Житомира, навряд чи їм було б це цікаво. Також в карантинних умовах це заборонено та й в гуртожитку не можуть проживати сторонні люди.
А.П.: – Наче ні, але я робила презентацію про студентське життя і трохи розповіли про життя у гуртожитку.
А.Г.: – Ні, але ми розповіли про гуртожитки, скільки їх та де вони знаходяться.
- Які були труднощі в організації та проведенні марафону?
А.В.: – Іноді ми зіштовхуємось із тим, що коли школярі приходять до нас, то їх, як правило, залишають шкільні психологи, і вони починають себе поводити дещо недоречно. Були випадки, що могли посеред лекції сказати щось вголос, засміятися або виходити, заходити. Але цього року всі дуже хвалили школярів. Організація марафону стала для нас більш-менш звичною процедурою – збиратися з викладачами та завідувачами кафедр, працювати з розкладом, пояснити викладам що це буде, зручно поставити аудиторії, провести організаційну роботу. Як правило, це дуже приємний захід, ми любимо школярів, які із задоволенням до нас приходять.
А.Г.: – Абсолютно ніяких труднощів не було. Лише було декілька школярів, які не хотіли робити завдання, але коли вони зрозуміли, наскільки це круто, включилися в процес.
- Скажіть, що з того, що планували – не вдалося?
А.В.: – Такого немає, чудові, задоволені діти. Загалом, все що планували – вдалося.
- Чи є плани на проведення наступного марафону? І чи не з'являться у ньому нові елементи?
А.В.: – Плануємо, це стало вже традиційним заходом. Потрібно пережити цей рік, подивитись що буде диктувати нам час, а тоді подумаємо, що ми хочемо нового.
Н.П.: – Думаю, так. Марафон є цікавим для школярів і ми отримуємо позитивні відгуки.
А.П.: – Звісно є плани, хотілося б провести марафон, як раніше, без жорстких карантинних обмежень, відвести для цього цілий день, щоб було більше студентів і ми змогли б більше взаємодіяти одне з одним.
А.Г.: – Так, є плани. І нам, і школярам ця ідея дуже сподобалась. У нас є невеличка творча група, яка готова і буде цим займатись. А про нові елементи ще не думали.

Сич Олександра,
Радченко Владислава

Рубрика «Загублені сторінки»

ЕМІГРАЦІЙНИЙ ПЕРІОД УКРАЇНСЬКОЇ СЛУЖБИ РАДІО «ВИЗВОЛЕННЯ» / «СВОБОДА» (1954-1991)

«Брати й сестри! Українці! Ми живемо за кордоном, та наші серця й думки завжди з вами. Жодна «залізна завіса» не розділить нас і не стане на перешкоді», – з такими словами вперше звернулася до радянських слухачів українська редакція «Радіо «Визволення» 16 серпня 1954 року, коли в ефір вийшла перша програма українською мовою. Це була одна з перших іноземних радіостанцій, яка в умовах «холодної війни» мовила на простори СРСР, де її вважали ворожим голосом, а журналістів, що там працювали – запродавцями ЦРУ. Та й не дивно, бо марно було сподіватися на те, що десь люди можуть говорити вголос інакше, ніж у СРСР.

Засновником радіостанції «Визволення» був Американський комітет для визволення від більшовизму [1, 4], заснований 1951 р. з метою співпраці з емігрантами з СРСР для антикомуністичної боротьби. Основною засадою політики Комітету була традиційна американська установка на самовизначення – визнання за кожним народом безумовного права самому вирішувати свою долю.

Як згадував колишній співробітник радіостанції, М. Французенко, який працював в українській редакції з 1957-го до 1962-го року: «Перша програма українська почалася 16-го серпня 1954-го року. В програмі були новини, був репортаж, була політична стаття якась, щось особливого зі світу вряди-годи ми подавали тоді ще тільки початково, особливо новини із життя українців закордоном. До кінця 1955-го року ми передали 1 370 оригінальних статей, не враховуючи іншого матеріалу. Українські програми передавалися 36 разів на добу, це значить фактично передачі українські не сходили з радіо-виль, вони весь час були там, повторюючись. Тому правдоподібно і вдалося, що вони проникали в різні терени України. Впродовж нашої праці ми встановили багато доказів, що наше слово таки доходить до Батьківщини і що там його слухають» [2].

Перші програми, що виходили в ефір, мали 20 хвилинний хронометраж, від кінця 50-х років – 30 хвилин, до того двічі на тиждень програма виходила у годинному форматі. Кожен 30 хвилинний випуск повторювався 36 раз на добу, а годинний – 18 разів, тобто щодня в ефірі 18 годин звучала українська програма. Щоб легше долати радянські системи заглушування, українська програма транслювалася одночасно на кількох трансмітерах і в кількох діапазонах.

Українська програма приділяла найбільшій увазі, зрозуміло, українській національній тематиці. Крім актуальних коментарів на поточні проблеми радянського життя і політики режиму: українська культура під режимом, радянська колоніальна політика в Україні, національна політика комуністів в Україні, проблеми радянської економіки, літературна програма, життя українців у діаспорі, нова політична історія України. Щотижня відбувалася недільна радіо-бесіда на актуальні проблеми, а також існували недільні релігійні програми-літургії (почергово православна і греко-католицька).

Першим керівником української редакції (1954-1956) був М. Кирпа, а з 1956 по 1972 рр. українську редакцію очолював відомий науковець і журналіст М. Добрянський. У 1974 році роботу українського відділення очолив недавній емігрант з України, київський журналіст Ю. Дулерайн, відомий слухачам, як Василь Шулкевич.

«...Радіо Свобода – це голос колишніх громадян Радянського Союзу, які прагнуть допомогти своїм землякам на батьківщині визволитися від комуністичної диктатури і встановити в себе владу, вільно вибрану народом і відповідальну перед ним... Радіо Свобода вважає своїм завданням підтримати народи Радянського союзу в їхньому змаганні встановити в себе демократичний лад на місці комуністичної диктатури...» [3, 3-4].

Точну кількість населення СРСР, яка слухає зарубіжне радіо не знав ніхто, і КДБ робив спроби максимально мінімізувати ефективність «голосів» (чого варті заборони продавати в торгівельній мережі радіоприймачів, обладнаних на прийом

коротких хвиль). У липні 1960 року завідувач відділом пропаганди ЦК КПРС по республіках Л. Іллічов доповідав: «У даний час у радянському союзі є до 20 мільйонів радіоприймачів, здатних приймати іноземні радіостанції. Точно картину того, наскільки слухають іноземні радіостанції, уявити важко. Але є непрямі відомості, що засвідчують певний інтерес до іноземних радіостанцій. Широкого розмаху набула практика кустарної переробки радіоприймачів. Радіоаматори, у тому числі й ветерани війни, навчені цьому в армії, за 250-300 карбованців об'єднують приймачі, що має населення короткохвильовим діапазоном, починаючи від 10 метрів. На цих хвилях можна приймати лише іноземні радіостанції. Навіть у Москві в ГУМі та інших магазинах часто до людей, що купують радіоприймачі, звертаються особи без певних занять з пропозицією обладнати ці приймачі додатковим короткохвильовим діапазоном» [4]. Для глушіння закордонних «радіоголосів» використовували «...13 засобів дальнього захисту і 81 засобів місцевого захисту загальної потужності близько 40 тисяч кіловат. Дальнім захистом забезпечують глушіння передач приблизно на 30 відсотках території радянського союзу. Станції місцевого захисту розгорнені у 81 місті. Забезпечують глушіння передач в зоні радіусом до 30 кілометрів. За межами цієї зони якість глушіння різко падає, засобами дальнього і ближнього захисту з різним ступенем ефективності прикриваються регіони України, в яких проживає близько 10-13 мільйонів чоловік» [4]. Українську «Свободу» почали глушити з часу виходу її в ефір – у серпні 1954-го року. «А завершили через 34 роки! Генсек Михайло Горбачов розумів, що політична гласність аж ніяк не в'яжеться з цензурою, і в листопаді 1988-го року з певними труднощами все ж таки домігся рішення Політбюро ЦК КПРС про повне зняття радіоперешкоди» [5].

Внесок «Свободи» в занепад комунізму такий значущий, що його визнають найвідоміші політичні діячі світу, серед яких 3. Бжезінський, В. Гавел, Л. Валенса, Л. Мері та інші. Досить цікавою є позиція директора української служби радіо «Свобода» О. Народецького: «Якщо наша «Радіо «Свобода» розвалила радянський союз, то виходить, що радянський союз взагалі був якимось пшиком, що одна радіостанція могла розвалити радянський союз. Ну звичайно, ця радіостанція була проти диктатури, ну звичайно, ми були проти того комуністичного свавілля, яке існувало на всій території радянського союзу і не тільки на його території. І в Польщі це існувало, і в Чехії це існувало, і на Кубі це існувало, існує, можливо, і зараз. Звичайно, ми брали участь у тому, щоб викривати цю сваволлю. І в цьому плані ми допомогли розвалити радянський союз, але радянський союз був розвалений із того, що недовір'я до нього так зросло, що далі уже не можна було обдурювати людей, і виявилось, що все трималося на лешці. Ви ж не пам'ятаєте, як було закрито ЦК КПРС? Поставили при вході одного міліціонера, і він не пускав туди людей. І ЦК компартії, і всі компартії закінчилися» [5].

професор Олег Богуславський

ЛІТЕРАТУРА

- Говорить Радіо Визволення. Збірка матеріалів Української редакції. Книжка 1. – Мюнхен: Заходом Української редакції Радіо Визволення, 1956. – 144 с.
- Спеціальна передача, присвячена 50-літтю української редакції «Радіо «Свобода» (ведуча Л. Литовченко) // <http://www.radiosvoboda.org/article/2004/08/8ADC8D72-9655-462F-A7E9-782B28273736.html>
- Редакційна стаття // Говорить Радіо Свобода. Збірка матеріалів української програми. Книжка 3. – Мюнхен: Заходом Української Редакції Радіо Свобода, 1962. – С. 3-7.
- Передача «Про і контра»: 50 років української редакції «Радіо «Свобода» (ведучий С. Кисельов) // <http://www.radiosvoboda.org/article/2004/08/659C97FA-187F-4212-B9E0-816D641E7E66.html>
- Передача «Демократична трибуна»: Присвячена 50-ти літньому ювілею української редакції «Радіо «Свобода» (ведуча Л. Литовченко) // <http://www.radiosvoboda.org/article/2004/09/890DEDD0-88D6-4739-AFE5-6747219A71D.html>

Перемога на Всеукраїнських студентських іграх

Нещодавно, 25 жовтня, на базі Національного університету фізичної культури та спорту України (м. Київ) відбулися Всеукраїнські студентські ігри з аеробіки, де змагалися представники вищих навчальних закладів. Житомир представляли студентки факультету фізичного виховання та спорту Ілона Шелест та Вікторія Журавська (спеціальність: фізична культура і спорт).

- Як давно ви займаєтесь спортивною аеробікою?
І.Ш.: - Я займаюсь спортивною аеробікою вже 14 років.
В.Ж.: - Займаюсь цим видом спорту також 14 років.

- Звідки таке вподобання? Чому обрали саме таку спеціальність?
І.Ш.: - Батьки завжди хотіли, щоб я займалась спортом, тому відвели мене на спортивну аеробіку. З того часу, як почала займатися, зрозуміла, що хочу пов'язати своє життя з цим видом спорту, тому цілеспрямовано обрала професію тренера.

В.Ж.: - Стати тренером, виховувати найкращих спортсменів та чемпіонів – це моя мрія.

- Що, на вашу думку, найскладніше у підготовці, та й взагалі, під час змагань?
І.Ш.: - Найскладніше у підготовці – важкі навантаження. А під час самих змагань головне: налаштуватися на перемогу та на досягнення своєї мети.
В.Ж.: - Найскладніше в підготовці до змагань – це тренування та вдосконалення своїх фізичних здібностей. Вони є основою всіх майбутніх результатів.

- Чи розраховували ви на такий чудовий результат? Що відчували в момент перемоги?
І.Ш.: - Я завжди прагну першості і викладаюсь у змаганнях на всі 100,

тому в мене такі хороші результати. В момент перемоги я відчувала неймовірну радість, розуміння того, що всі сили, витрачені на щоденні тренування, були не даремні. Мене переповнювало ще більше прагнення до кращих результатів та вершин.

В.Ж.: - Звісно, ми працюємо для того, щоб на змаганнях показати найкращі результати. В той момент я відчувала радість, яку неможливо описати словами. Коли тебе оголошують переможцем – неймовірно відчуття.

- Чи важко поєднувати навчання та змагання?
І.Ш.: - Навчатися та готуватися до змагань нелегко. Та я докладаю максимум зусиль, намагаюся поєднувати спорт та навчання.

В.Ж.: - Особисто мені легко.

- Як поради можете дати майбутнім студентам факультету фізичного виховання та спорту?
І.Ш.: - Майбутнім студентам раджу: сумлінно навчатися, віддаватися на всі 100 на тренуваннях та йти до своєї мети.
В.Ж.: - Якомога більше займайтеся своїм улюбленим видом спорту, удосконалюйте свої здібності. Мати свою мету – це найголовніше. А також бажання ставати чемпіонами не тільки України, а й світу!

Олександра Супрунець

Чемпіон світу з кікбоксингу

Артем Мельник, студент факультету фізичного виховання і спорту, став чемпіоном світу з кікбоксингу. 23 жовтня він здобув перемогу на чемпіонаті світу з кікбоксингу WAKO, який проходив в Італії, неподалік Венеції, у курортному містечку Лідо ді Єзоло з 18 по 26 жовтня. Редакція щиро вітає переможця та його тренера В'ячеслава Гопанчука!

Після повернення Артема до Житомира, ми взяли у нього коротке інтерв'ю.

- **Чому саме кікбоксинг?**
- Люблю ударну техніку.
- **Як Ви поєднуєте навчання та спорт?**
- Правильно розпоряджаюсь своїм часом, також ще встигаю працювати по 5-6 годин на день.
- **Чи вистачає часу на рідних, на особисте життя?**

— Звісно, вистачає, але все залежить від рівня підготовки до різних змагань. Так, під час підготовки до останнього, дуже важливого для мене, чемпіонату світу, довелося жертвувати часом на рідних. Мене дуже часто не було дома, збори були довготривалі. Але я усвідомлюю, для чого усі ці жертви. Зараз я надолужую час з близькими.

- **Як налаштовуєтесь на бій?**
- Все або нічого. На бій потрібно виходити з такою установкою і віддавати все, що є, заради перемоги, налаштовувати свою свідомість і підсвідомість на перемогу. А ще я молюся.
- **Чи не шкода переможеного суперника?**
- Ні, всі в рівних умовах. Коли ти програєш, тебе ніхто не жаліє.
- **Які перші відчуття після здобутої перемоги?**
- Їх не описати словами. Напевно, щось типу ейфорії, відчуття, що я виконав своє завдання та досяг мети.

Ольга Синюк

БРОНЗОВА ПРИЗЕРА КУБКУ УКРАЇНИ

Студентка факультету фізичного виховання та спорту Ольга Хомутовська зайняла ІІІ місце на кубку України зі стрільби з лука, який відбувся в м. Нова Каховка. Спортсменка збірної команди України здобула бронзову нагороду та успішно завершила літній сезон. Редакція поспілкувалася з чемпіонкою.

— **Що було головним поштовхом до професійного зайняття спортом?**

— В стрільбу мене привела подруга. Однак професійно займатися стрільбою з лука я почала лише тоді, коли знайшла чудового наставника, який зміг нас тренувати та вивозити на змагання.

— **Чому обрали стрільбу з лука, адже в наш час це трохи дивний напрямок?**

— Взагалі, до цього, я два роки займалася плаванням. Та одного разу, коли я навчалася в 9 класі, нам оголосили, що у нашій школі є така секція, як стрільба з лука. Тоді набирали групу, всі охочі могли спробувати. Мене туди затягнули однокласники, тому можна сказати, що стрільба з луку у моє життя прийшла випадково.

- **Де Ви тренуєтесь?**
- В школі № 5 є тир, там й займаємося.
- **Чи важко розвиватися в цьому виді спорту?**
- Важко, це доволі нелегкий вид спорту. Складність полягає, скоріше, навіть не в фізичному, а в моральному аспекті. Не завжди можна зібратися з тим, що тобі потрібно саме стріляти, а не влучати, тому що це дві різні речі. До того ж, в Україні та й в Житомирі поки ще не має такої конкуренції з мого виду лука. Наразі, я одна з найкращих в нашій країні в категорії блочні луки, проте це через те, що нас мало. Тобто не має такої популярності, мало хто знає про цей вид спорту.
- **Як готувались до турніру?**
- Тренування й ще раз тренування. Безліч часу витрачено на роботу над собою й напоєгливі заняття. До того ж, я багато чим завдячую тренеру та всій федерації України. Без їх підтримки показати високий рівень було б неможливо.

— **Які емоції Ви відчували, коли здобули бронзу? Чи розраховували на такий чудовий результат?**

— Якщо говорити про цей рік, то в мене не одна медаль. Я їздила ще на різні змагання — чемпіонати України та світу. Останній здобуток так, була бронза. Я не тренувалася деякий час перед змаганнями, тому було трохи важко зібратися, але вийшло.

— **Яка частка везіння та праці у Вашій перемозі?**

— Стрільба з лука — це такий вид спорту, де може повезти, а може й ні. Щастить в різних випадках, однак тренування ніхто не відміняв. Везіння — це ж річ не постійна, тому сподіватися тільки на неї не варто.

— **Як Вам вдається поєднувати навчання в нашому університеті та професійний спорт?**

— Враховуючи, що я навчаюсь на тренера, це не так складно, як могло бути на іншій спеціальності. Легше іноді відпроситися на тренування.

— **Чим думаєте займатися надалі в житті?**

— Стрільбою з лука. Хотілося б також згодом навчати й прилучати молоде покоління до цього виду спорту. Розвивати його.

— **Чи часто бувають моменти, коли Ви втрачаєте віру у себе? Що робите у таких випадках?**

— Наразі такого не має й, маю надію, не буде. Віра — це невід'ємна частина будь-якого спорту. Якщо вірити в себе та працювати — можна гори звернути.

— **Назвіть свій девіз у спортивному житті.**

— Його не має, я просто працюю над собою та над своєю технікою. Й ніколи не здаюсь.

Кароліна Василенко

Срібна призерка чемпіонату Європи з боксу

Анна Сезько — студентка факультету фізичного виховання і спорту нашого університету стала срібною призеркою чемпіонату Європи з боксу. Змагання проходили 23 жовтня у місті Будва в Чорногорії. Редакція вирішила поставити Анні кілька запитань.

- **Як Ви почали займатися боксом?**
- Я спочатку займалася кікбоксінгом, але вирішила спробувати себе в боксі і мені сподобалося.
- **Що Вас надихає на звершення?**
- Йти до своєї мети.
- **Якими є враження від чемпіонату Європи?**
- Таких яскравих вражень, які були на перших моїх змаганнях вже не було, це вже стало для мене звичним.
- **Як триває Ваша підготовка до чемпіонату?**
- Ну, як правило, 2-3 тренування в день.
- **Чому обрали саме бокс?**
- Мені подобається цей вид спорту.

Вітаємо Анну! Бажаємо нових спортивних та особистих звершень!

Інна Сковлюк,
Олександра Давидюк

Переможець Кубка України

Кубок України зі спортивної аеробіки проходив в Одесі 6 листопада 2021 року. Студентки факультету фізичного виховання і спорту ЖДУ імені Івана Франка здобули призові місця: Ілона Шелест (1 місце - трійка, 2 місце - денс, 2 місце - степ), Вікторія Журавська (1 місце - трійка, 2 місце - денс, 2 місце - степ), Сабіна Агаєва (2 місце - степ, 2 місце - денс), Ольга Данилюк (2 місце - степ, 2 місце - денс). Зважаючи на карантин, журналістка реакції змогла поспілкуватися лише з Сабіною Агаєвою.

- **Що для Вас ця перемога?**
- Перемога, це, в першу чергу, довести собі, що я сильна і можу подолати труднощі. Що вся моя праця не дарма. Важливо бачити результат тривалих тренувань.
- **Що підштовхнуло Вас до заняття спортом?**
- У дитинстві я дивилась змагання гімнасток і хотіла бути такою ж чемпіонкою, як і вони. Гарні костюми, змагання, емоції... Тоді батьки і віддали мене у секцію.
- **Хто допоміг Вам прийти до перемоги?**
- Завжди морально підтримували батьки. Це колосальна підтримка. Також величезна робота наших тренерів, які завжди допомагають, підказують, навчають усьому.
- **Чи часто бувають моменти, коли Ви втрачаєте віру у себе?**
- Буває моментами. Це можуть бути поразки, несправедливе суддівство, також втома дає про себе знати. Але, зазвичай, це проходить дуже швидко, особливо на тренуваннях.
- **Чи були у Вас думки про те, щоб кинути спорт?**
- Так, були. Я вже одного разу кидала. Було дуже важко, але я зрозуміла, що життя без спорту для мене нудне. І через 2-3 місяці я повернулась у спорт. Знову ж таки завдяки тренеру, батькам і підтримки друзів, які вірили в мене.

Асмік Еванян

Щастя у деталях

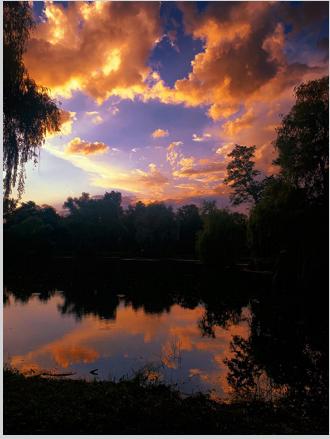
Для початку повідомлю кілька фактів про себе:

- мене звати Ілона, мені 17 років;
- вступила до ЖДУ ім. Івана Франка тому, що цей університет викликає у мене хороші асоціації;
- декілька років займалась танцями, але покинула через травму;
- до 9 класу була відмінницею, у 10 класі була лише одна дев'ятка.

Я навіть не знаю, що може зачарувати мій погляд більше, ніж краса сонця, що збирається сховатися за обрієм. З раннього дитинства я дуже люблю спостерігати та насолоджуватись кожним моментом цього священнодійства. Споглядаючи за заходом сонця, я починаю розумію, наскільки велике значення мають такі, на перший погляд, дрібні деталі в моєму житті. Хочу сказати, що захід сонця — це незвичайне природнє явище, це початок чогось нового! Я дуже люблю літніми вечорами просто сидіти та мріяти, дивлячись на це справжнє чудо. «Практично неможливо спостерігати за заходом сонця і не мріяти», — колись сказала одна мудра людина. Саме тому я майже завжди фотографую захід сонця, і за декілька років маю підбірку фото, з якими хочу поділитись з вами.

Ілона Федько

Стрільба з луку у ЖДУ

На факультеті фізичного виховання та спорту функціонує чимало спортивних секцій, зокрема секція зі стрільби з лука.

Історія заснування та розвитку секції досить давня. За свою діяльність вона виховала багатьох переможців спортивних змагань, якими пишається наш університет. Хочеться відзначити провідного представника спортивної секції, майстра спорту Валерія Осипенка. Тренер вкладає у своїх учнів лише найкраще та виявляє до них неабияку турботу. Серед інвентаря, крім олімпійських, можна побачити легкі саморобні луки. Тренер самостійно з доступних матеріалів виробляє пристосування для тренування початківців 10-12 років, враховуючи їх вікові особливості. Варто пам'ятати, що кожний стрілець повинен мати свій лук, це і є перша вимога до відвідувачів спортивних занять. За секцію відповідає лише університет, обласна адміністрація коштів на підготовку спортсменів не виділяє.

Представляють секцію зі стрільби з лука зараз дві учениці Наукового ліцею ЖДУ — Савич Софія та Труніна Юліанна. За короткий період тренувань вони вже вміло тримають лук у руках та влучають прямо в ціль!

Стрільцям не страшні погодні умови: чи сніг, чи дощ, чи вітер — змагання відбуваються за розкладом. До речі, відстань від цілі тепер для дівчат та хлопців однакова — 70 метрів.

Отож, запрошуємо охочих з усіх факультетів ЖДУ до секції стрільби з лука! Головне — мати бажання пробувати щось нове, те, що викликає інтерес. Адже для когось цей інтерес потім стає хобі, а для когось — стилем життя.

Тренування відбуваються на факультеті фізичного виховання і спорту (ауд.204). Запис кожного дня о 15-00 (окрім вихідних)

Ольга Христосова

СВОБОДА СЛОВА — ПОНАД УСЕ?

Новини про переслідування, погрози та побиття журналістів — це звичне явище у нас в країні. Ключовим лишається питання безкарності нападників. Потрібно пам'ятати, що кожна атака на журналіста — це серйозний удар по свободі слова.

Невже ціна правди настільки висока? 16 вересня 2000 року зник засновник та редактор інтернет-видання «Українська правда» Георгій Гонгадзе. Увечері журналіст пішов з роботи, але вдома так і не з'явився. Живим його більше ніхто не бачив. 2 листопада приблизно за 100 км від Києва було знайдено його тіло. Жорстокість цього злочину вразила всю Україну.

Георгій помітив зовнішні стеження за собою ще у червні 2000 року і навіть звертався до відповідних органів, але прокуратура не відреагувала на це належним чином.

У матеріалах, що публікувалися на сайті «Української правди» нерідко порушувалася тема некомпетентності та корупційності тодішньої влади. Гонгадзе не боявся висловлювати свої погляди та критикувати уряд. Він відкрито вступав у дискусію з можновладцями щодо ситуації в країні.

Невдовзі після смерті Гонгадзе були опубліковані «плівки Мельниченка», які вказували на те, що до викрадення причетний тогочасний Президент України Леонід Кучма та його близьке оточення.

Очевидно, що мотивом вбивства була професійна діяльність журналіста. Декому з «верхівки» не подобалась і заважала відвертість та сміливість, яку проявляв Гонгадзе у своїх публікаціях.

Ця справа отримала широкий резонанс в Україні та світі, однак замовники вбивства досі офіційно не встановлені та не притягнені до відповідальності.

Георгій Гонгадзе є людиною, яка поплатилася за свободу слова своїм життям. Він назавжди залишиться взірцем хоробрості та патріотизму.

Вероніка Станчик

Мене звати Тетяна Голішевська, я студентка ННІ філології та журналістики ЖДУ імені Івана Франка. Я займалася танцями, люблю писати вірші та читати їх. Хочу вам представити кілька моїх творів.

Ти знаєш..

Ти знаєш, вона тебе чекала...
Мріяла, кохала, сподівалась.
Але не знала, наскільки помилялась,
Не тій людині дарувала,
Тепло і ласку рук своїх..

Батьки мої..

Батьки мої – найрідніші люди,
Ніхто не зможе замінити їх.
Ніхто не зможе підтримати,
Як мама й тато, лише вони.
Теплом турботливої мами,
Добром турботливого тата,
Бережи й ціни своїх батьків!

Люби життя

Люби життя – воно одне.
Мрій, кохай, проявляй себе.
Спробуй все, що до душі,
Ціни, люби, хвилину кожно,
Чарівного життя свого...

Усім привіт! Мене звати Ярослав Войтюк. Цього року я почав своє навчання у ЖДУ на спеціальності «Журналістика». Ще у школі я зрозумів, що мені подобається писати вірші. На це мене надихнула вчителька української мови та літератури — Валентина Гуменюк, яка дуже цікаво розповідала факти з життя поетів та сама не раз декламувала вірші.

В 11-му класі я написав першу збірку поезій, яку назвав «Білі вітражі». Збірка має таку назву не просто так. В ній описуються історії людей, які в певний момент пережили важкі життєві обставини, тому їх «вітражі» втратили свій колір. Зараз я почав писати нову збірку «ВОНА», але про це пізніше. Поки що хочу вам представити вірш з першої збірки під назвою «Останні кораблі»

Останні кораблі

Відправились останні кораблі
В далекі, необізнані простори.
Вони так швидко зникли у імлі,
Не стане їх вже дуже скоро.
Вони плывуть в далекий небосхил,
Куди птахи їм проведуть дорогу,
Але залишаться у нашій голові,
Як пісня, що заграє дуже скоро.
І ось настав той самий день,
Той день, який назавжди змінить
долю.
У доньки текли сльози по щоці,
Сховалася за мамину долоню.
Хоча життя таке складне,

Я, Вероніка Левчук, студентка ННІ філології та журналістики нашого університету. У мене є чимало хобі. З дитинства я захоплююся музикою та грою на фортепіано. Я люблю читати та писати вірші, твори на різні теми. Ще у школі я почала писати, і в мене це добре виходить. До навчання ставлюся відповідально, тому що розумію, що успішною може бути лише грамотна та освічена людина.

Сергій

Красивий, сильний, чесний та хоробрий.
Смільвий, впевнений, розумний та простий.
Людей багато з таким іменем, а він, лиш особливий, й на цілий світ один.
Закоханий в життя своє без пам'яті,
Турботи, друзі, дім, сім'я, але немає, ще тієї єдиної, яка заповонила б їх обох серця.

В помір днів, минає мить життя, а він чекає, все чогось шукає.
Та він знайде, і буде лиш щасливий, а поки що, життя дає йому сюрпризи.
Сергій спокійний й врівноважений, він цінує своїх друзів і ніколи їх не зраджує.

Дитинство

Дитинство біжить від нас босоного.
Не знає ні початку, ні кінця,
Лиш спогад юних літ не зникне
І буде поруч з нами назавжди.
Якщо тебе бентежить, це кохання.
Закоханість в дитячі ці роки,
І ти згадай у дні такі безхмарні,
Де щастя зможеш ти своє знайти.
А як знайдеш, скажи, що ти щаслива.
Що ти сьогодні зможеш посміхнутись,
І посмішкою своєю зачаруєш світ.
І знову станеш найвродливішою з усіх.

РОЗКАЖИ ПРО СЕБЕ

Редакція продовжує пропонувати вашій увазі захоплення наших студентів. Просимо бути поблажливими до віршованих чи прозових творів, до якості фотографій, бо все це – аматорські твори, бо всі твори – ВПЕРШЕ оприлюднені. Приємного вам ознайомлення із хобі студентів ЖДУ.

P.S. Студенти університету, які також хочуть розповісти про своє захоплення – надсилайте тексти у форматі документу та фотографії у форматі .jpg на електронну пошту редакції (вказана у вихідних відомостях газети на останній сторінці)

Андрій Близнюк,
редактор газети «Універсум»

Мене звати Величанська Анна, мені сімнадцять. Живу в місті Олевськ. З п'яти років займаюся вокалом. Брала участь у багатьох конкурсах, навіть посідала призові місця, зокрема, зайняла перше місце в обласному фестивалі-конкурсі естрадної пісні «Кришталеві нотки» в номінації «Солісти» у віковій категорії «16-18 років». До певного віку співи були моїм головним захопленням. Поки я не познайомилася з найкращою людиною у світі - моєю вчителькою з української мови та літератури. Саме вона побачила в мені хист до гарного написання творів. Для мене вона завжди була авторитетом, тому її похвала багато значила для мене. Так і з'явилася моя любов до літератури. А з часом я почала писати свої перші вірші.

Сейчас мне совсем не сложно

Сейчас мне совсем не сложно

Перебросить дела на потом
Сейчас мне совсем не сложно

Вместо учёбы играть с котом

Я много и часто думаю

О желаниях и мечтах

А чтобы хоть что-нибудь

сделать -

Внутри появляется страх

История всем известна

Почти каждый знает о ней

А чтобы хоть что-нибудь

сделать -

Мы просто играем в детей

Периоды

Весенние капли неба
Касаются моего лица
Жду я прекрасное время,
Летних дней у крыльца
То было трудное время,
Мало что помню о нём
Разнообразило будни
Проведённое время вдвоём
И вот, наступило лето
То, что так сильно ждала
Ожидания все оправдались
Это время я б не продала
Но оно прошло очень быстро,
Будто волны, унесло в океан
И вот врезалась в ногу
Осень, как холодный капкан
Теперь мы не вдвоём
Начиная с холодной поры
Сейчас жду я лишь чуда,
Чуда снежной зимы

Вірш про ЖДУ професора Жана Марі Февре

ЗНУТОМЫР, 18.10. – 06.11.2021

S.E.S., als treuen Diener der Zusammenarbeit für Frieden, Freiheit und Wohlstand,
Ließ mich hierher kommen, um mit der Uni Iwan Franko neue Wege zu gehen.
Also musste ich mich gründlich vorbereiten und den Besonderheiten der Zeit trotzen!
Wegen der Pandemie war die Unsicherheit ja hart.
Aber mit Mut, Vertrauen und dem Hut in der Hand kann man weit kommen.

Und so kam ich wieder in dieses Land. Aber dieses Mal für vier Wochen.
Kyiv war mit Frau und Sohn das erste Ziel: Es waren herrliche Tage dort.
Reich an neue Erfahrungen und etwas beruhigt flogen Frau und Sohn zurück nach Hause.
Aber dann wurde ich bestens aufgenommen. Es konnte losgehen.
Im Nu begann die Arbeit. Sogar für die Kommunikation waren gute Feen am Werk.
Nichts wurde dem Zufall überlassen. Die Studierenden brauchten nicht zu warten.
In sehr netter Atmosphäre waren alle schön fleißig und zeigten Durchhaltevermögen.

Große Gestalten begleiteten mein Lehren und Lernen: Korolyov und Richter,
Etwa auch Balzac, Conrad und Grossman in Berdytshiv sowie Orte und Denkmäler.
Religionen, Kulturen, Sport, Geschichte, Philosophie, Kunst und Literatur machten auch mit.
Ob alt oder jung, alle waren in ihrer Vielfalt so offen, sprachen, lernten, sangen gar mit mir.
JA – Es waren wunderschöne und lehrreiche Wochen hier – Die Sonne vergoldete die Birken!
Mit Freude begegnete ich Euch allen und ging mit Elan meinen Aufgaben nach.

Schwarze Erde der Ukraine mit Deinen guten Menschen, die mein alter Lehrer schon 1965 lobte,
Ließ mich vieles erleben, entdecken und – zum Teil auch die Sprache – lernen.
Austausch von Ideen, Projekten und Menschen steht auf der Tagesordnung.
Wichtig und richtig ist, dass wir also weiter intensiv kooperieren.
Allen, sowohl hier als in der Heimat, gilt in diesem Zusammenhang mein aufrichtiger DANK!

Jean-Marie Fevre

ЖИТОМИР, 18.10. – 06.11.2021

Служба Старших Экспертів відправила мене сюди для співпраці у якості
Ластівки миру, свободи й добробуту, щоб прокласти новий шлях із франківцями.
А отже я мусив істотно підготуватись і кинути виклик особливостям часу!
В зв'язку з пандемією ця невпевненість була дійсно сильною.
Але завдяки мужності, довірі та капелюху в руках можна далеко зайти.

У такий час я вирушив сюди знову, та цього разу на чотири тижні.
Київ був першою нашою ціллю з сином і дружиною: це був чудовий час.
Розбагатівши новим досвідом та дещо заспокоївшись, вони відлетіли назад додому.
Але потім я був прийнятий найкращим чином. Все могло починатися.
Йй-бо, одразу пішла робота. На підприємстві були навіть добрі феї для спілкування.
Ніщо не було віддано на користь нагоди. Студентам не довелося чекати.
І в надзвичайно приємній атмосфері всі виявили працелюбність і витривалість.

Геніальні постаті супроводжували мене у моєму навчанні: Корольов і Ріхтер,
Евеліна Ганська з Бальзаком, до прикладу, Конрад і Гроссман у Бердичеві.
Разом із ними місця, пам'ятники, релігія, культура, спорт, історія та філософія.
Охоче всі говорили, вчилися та навіть співали зі мною, незалежно від віку.
Я скажу: ТАК – це були дивовижні та повчальні тижні – Сонце озолотило берізки!
Мені було радісно зустріти вас всіх і з натхненням виконувати свої завдання.

Славний чорнозем України й добрі люди, яких мій вчитель славив ще в 1965 році,
Ласка ваша дала змогу багато чого пережити, відкрити та – частково – вивчити мову.
А обмін ідеями, проектами та людьми завжди стоять на порядку денному.
Важливо та правильно інтенсивно продовжувати нашу співпрацю й надалі.
А всім, кого я знаю тут і вдома, я хочу сказати своє щире ДЯКУЮ!

Жан-Марі Февр
Пер. з нім. Євгеній Молоков

Святковий маскарад чи День померлих?

Відьомська ніч. Гелловін – найулюбленіше свято у Північній Америці. Та зараз це свято набуває неабиякої популярності в країнах Європи і в Україні зокрема. Люди вірять: в цей день, 1 листопада, відкриваються ворота в потойбіччя і душі померлих спускаються на землю. Чи варто українцям святкувати Гелловін і що це насправді: святковий маскарад чи день мертвих? У четвер, 28 жовтня, в ННІ іноземної філології відбулося свято Гелловін. Свято почалося з гри у мафію у театрі «Бурсаки». Задіяною була й фотозона, що знаходилася на другому поверсі корпусу. Дізнатися, як студенти інституту іноземної філології святкують Гелловін, редакція вирішила у одного з учасників свята – Дениса Дем'янчука, – студента III курсу ННІ іноземної філології.

- На скільки Вам близьке свято Гелловін?

- Коли я ще був школярем, то я, насправді, не звертав уваги на це свято. Коли ж вступив до університету і взяв участь в цьому дійстві, то зрозумів, що воно досить цікаве. Свято – чудовий спосіб знайти нові знайомства, перебуваючи в такій лайтовій атмосфері. Для мене це свято не є близьким, проте я з великим задоволенням візьму в ньому участь у наступному році.

- Як ти ставишся до Гелловіну?

- Нейтрально, не засуджую і не схвалюю.

- Чи святкує Ваша родина Хелловін ?

- На жаль, ні. Моя сім'я не приділяє увагу цьому святу, але вони дивляться різні святкові фільми про Гелловін.

- Хто був організатором проведення цього свята?

- Організаторами були: голова студентського братства ННІ іноземної філології Ліза Коваленко та заступник директора з виховної роботи Юлія Весельська.

- Хто брав участь у святкуванні?

- Студенти перших-п'ятих курсів та всі охочі.

- Чи мали Ви на своєму святі якісь містичні страви?

- З містичних страв був гарбуз, але декоративний. З напоїв був компот, зашифрований у вино.

- При нанесенні гриму на обличчя чи не ловили Ви себе на тому, що це може притягнути нечисть?

-Я не гримувався. Мої одногрупники наносили собі грим і виглядали досить такі цікаво – це було весело. Скоріше за все, грим сприймається як забавка, страшного в ньому нічого немає.

- На Вашу думку, чи варто українцям святкувати запозичені свята?

- Тяжке питання. Я не буду говорити за всіх, проте я вважаю, що запозичування свят є нормою у сучасному світі XXI століття. Тим більше, що таке свято як Хелловін додає позитивної атмосфери на депресивну осінь.

- На твою думку, Гелловін - це святковий маскарад чи день померлих?

- Я поважаю релігію і людську віру. Але для мене це – просто святковий маскарад і нічого більше.

Дарина Весельська

Засновник: Житомирський державний університет імені Івана Франка.

Свідцтво про реєстрацію ЖТ № 257 від 22 січня 2003 року.

Редактор: Андрій Близнюк.

Коректори: СІЦ.

Верстка: Вікторія Данилюк
© СІЦ (макет редакції).

Адреса редакції: вул. В. Бердичівська, 40, кім. 215а, корпус № 4, Житомир, 10008.

Тел.: (097) 322-09-50.

Електронна адреса: a.bliznjuk.zt@gmail.com

Електронна версія газети: https://zu.edu.ua/universum.html

на сайті університету
Редакція може не поділяти думки авторів публікацій. Редакція залишає за собою право на редагування і скорочення матеріалів. Рукописи не повертаються і не рецензуються. За достовірність фактів, поданих

у матеріалах, відповідальність несе автор, а рекламної інформації — рекламодавець. За якість газети відповідальність несе друкарня. При передруку матеріалів «Універсум» посилення на газету обов'язкове. Листування з читачами ведеться тільки на сторінках газети. Світлина, вміщені у газеті, не обов'язково є прямими ілюстраціями до текстів.

Газета є членом Асоціації професійних журналістів і рекламистів Житомирщини та Асоціації молодіжної преси України.

Віддруковано у комунальному книжково-газетному видавництві «Полісся».

Адреса: вул. Шевченка, 18а, Житомир.

Тел.: (0412) 37-35-53.

Замовлення № 899

Наклад 300 примірників.